

Univerzita Karlova v Praze

Pedagogická fakulta

Katedra Pedagogiky

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Životní styl lidí s tělesnými modifikacemi
Life style of people with body modifications

Lucie Šimůnková

Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Veronika Blažková, Ph.D.

Studijní program: Specializace v pedagogice

Studijní obor: Pedagogika – Výchova ke zdraví

2019

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma životní styl lidí s tělesnými modifikacemi vypracovala pod vedením vedoucího bakalářské práce samostatně za použití v práci uvedených pramenů a literatury. Dále prohlašuji, že tato bakalářská práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Chlumci nad Cidlinou 8. 4. 2019

Ráda bych touto cestou poděkovala paní PhDr. Veronice Blažkové, Ph.D. za její odborné vedení, cenné rady a trpělivost při vedení mé bakalářské práce.

V Chlumci nad Cidlinou 8. 4. 2019

NÁZEV:

Životní styl lidé s tělesnými modifikacemi

AUTOR:

Lucie Šimůnková

KATEDRA (ÚSTAV)

Katedra Pedagogiky

VEDOUcí PRÁCE:

PhDr. Veronika Blažková, Ph.D.

ABSTRAKT:

V této práci se věnuji tématu životního stylu lidí s tělesnými modifikacemi jako jsou tetování, piercing, roztažení uší a další. V teoretické části vysvětlím veškeré pojmy, stručně popíši historii modifikací, část bude věnována i pohnutkám k pořízení nějaké modifikace a také jejich významům. Praktická část bude věnována osobním zkušenostem, životním postojům a názorům jedinců s modifikacemi. Ke zjištění těchto informací bude použita metoda rozhovoru.

Cílem práce je zjistit, jak společnost lidí s tělesnými modifikacemi vnímá, jestli tetování či piercingy ovlivňují osobní či profesní život lidí, kteří je mají a pokud ano, tak jak. Dále je cílem zjistit, co respondenty motivovalo k rozhodnutí s modifikacemi začít, jak se na toto rozhodnutí dívají dnes a také jak na onu první modifikaci reagovala rodina a nejbližší okolí.

KLÍČOVÁ SLOVA:

modifikace, tetování, piercing, skarifikace, těžší modifikace, subkultura, životní styl, minorita

TITLE:

Life style of people with body modifications

AUTHOR:

Lucie Šimůnková

DEPARTMENT:

Katedra Pedagogiky

SUPERVISOR:

PhDr. Veronika Blažková, Ph.D.

ABSTRACT:

In this work I deal with the theme of life style of people with body modifications, e.g. tattoos, piercing, ears stretching. In the theoretical part I explain all the terms, I briefly describe history of modifications, a short part is dedicated to people's personal motives to get modification and also its research. The practical part is dedicated to personal experiences, people's with modification lifestyle attitudes and opinions. To find out these information the method of interview is used.

The aim of this work is to find out how the society perceives people with body modifications, whether tattoos or piercings influence the personal or professional life of people who have them and if so how. Furthermore, the aim is to find out what motivated the respondents begin with the modifications, how they look at this decision today and also how the family and the immediate surroundings reacted to the first modification.

KEYWORDS:

Modifications, tattoo, piercing, scarification, heavy modification, subculture, lifestyle, minority

OBSAH

OBSAH.....	8
1 ÚVOD.....	10
2 TEORETICKÁ ČÁST.....	11
2. 1 Tetování.....	11
2. 1. 1 Historie tetování.....	11
2. 1. 2 Funkce a motivace k pořízení.....	13
2. 1. 3 Techniky tetování.....	15
2. 1. 4 Motivy.....	17
2. 1. 5 Odstranění.....	18
2. 2 Piercing.....	20
2. 2. 1 Historie piercingu	20
2. 2. 2 Funkce a motivace k pořízení.....	22
2. 2. 3 Typy piercingů	23
3 PRAKTICKÁ ČÁST.....	28
3. 1 Východiska výzkumu	28
3. 2 Cíl a metody výzkumu	28
3. 3 Výzkumné oblasti.....	29
3. 4 Výzkumný vzorek	30
3. 4. 1 Stručný popis současných modifikací respondentů	31
3. 5 Analýza výzkumného šetření	32
3. 5. 1 První modifikace a motivace k jejímu pořízení	32

3. 5. 2 Ovlivnění osobního či profesního života dotazovaného modifikacemi	33
3. 5. 3 Reakce rodiny a blízkých na první modifikaci	37
3. 5. 4 Reakce okolí v současné době	38
3. 5. 5 Postoj respondenta k modifikacím	41
3. 6 Závěr praktické části	43
4 ZÁVĚR	47
POUŽITÁ LITERATURA	50
PŘÍLOHY	51

1 ÚVOD

Téma životního stylu lidí s modifikacemi jsem si vybrala z jednoho prostého důvodu, patřím mezi ně. A jako člen této skupiny mám také zkušenosti s reakcemi okolí, pozitivními i negativními, a nejsem spokojená s tím, že společností stále hýbou předsudky vůči lidem s tetováními a piercingy. Chtěla jsem v této práci ukázat, že ačkoliv mají mnou oslovení respondenti nějaké modifikace, jsou stejní jako „normální“ lidé, pracují stejně jako ostatní a žijí běžným každodenním životem jako zbytek společnosti. Lidé si totiž často myslí, že ve chvíli, kdy si člověk nechá udělat nějakou modifikaci, ztrácí šanci na normální život, dobře placenou práci či šanci najít si dobrého partnera. A tyto předsudky stále přetrvávají i přes to, že média jsou plná úspěšných lidí, kteří mají tetování a piercingy a rozhodně si je všichni nepořídili až poté, co se stali slavnými.

Cílem práce je zjistit, jak okolí lidí s modifikacemi vnímá, jestli tetování či piercingy ovlivňují osobní či profesní život lidí, kteří je mají a pokud ano, tak jak. Dále bylo cílem zjistit, co respondenty vedlo k rozhodnutí s modifikacemi začít, jak se na toto rozhodnutí dívají dnes a také jak na onu první modifikaci reagovala rodina a nejbližší okolí. Tyto cíle jsou naplněny v praktické části práce prostřednictvím polostrukturovaného rozhovoru realizovaného s osmi vybranými respondenty.

Práce je rozdělena na teoretickou a praktickou část, přičemž teoretická část se skládá ze dvou velkých kapitol. Tyto kapitoly se zabývají tetováním a piercingem, jejich historií, rozdělením, ale i motivací k jejich pořízení. V praktické části je popsán výzkum, který byl v rámci bakalářské práce proveden. Jsou zde uvedena východiska výzkumu a jeho cíle a metody, dále pak výzkumné oblasti, výzkumný vzorek a analýza výzkumného šetření. Praktická část je ukončena podkapitolou 3. 6 Závěr praktické části, ve kterém jsou vyjádřeny mé názory a myšlenky související s odpověďmi respondentů.

2 TEORETICKÁ ČÁST

2.1 Tetování

2.1.1 Historie tetování

Počátky tetování lze dohledat až do dávné minulosti pravěku a starověku, kdy tetování bylo ještě běžnou součástí mnoha kultur a jejich zvyků. Nejstarším dochovaným důkazem, že již v té době se tetování zhotovovala, je nalezené mrazem mumifikované tělo Ötziho. „Ono prvotní tetování sice kvůli omezené trvanlivosti lidské pokožky zůstane tajemstvím jednou pro vždy, nicméně ode dne, kdy němečtí turisté Erika a Helmut Simonovi našli v Ötzském údolí v rakouských Alpách zmrzlou mrtvolu pravěkého muže, máme jasno o nejstarším prokazatelném nálezu tatuáže – jejím nositelem je Ötzi, 5100 až 5350 let starý „Ledový muž“, jehož v horách pravděpodobně zastihla silná bouře.“¹ Tetování je tedy staré již tisíce let a nejde o nějaký módní výstřelek dnešní doby, i když jeho význam se v průběhu let měnil, což bude popsáno v další kapitole.

Kromě Ötziho jsou dalšími důkazy o stáří tetovací techniky mumie ze starověkého Egypta. Například na těle Amulet, egyptské kněžky z XI. Dynastie, se našel jakýsi abstraktní geometrický symbol. Tento nález vyvrátil dřívější domněnku, že tetování bylo vyššími vrstvami egyptské společnosti odsuzováno.² Egyptanům je také přisuzováno rozšíření tetování do dalších oblastí, ke kterému docházelo při jejich expanzi a rozvoji obchodních sítí. Jak ale tato technika vznikla, nikdo neví a s největší pravděpodobností to již nikdy nebude zjištěno. Existují však různé teorie o

---

¹ RYCHLÍK, Martin. *Tetování, skarifikace a jiné zdobení těla*. Praha: Lidové noviny, 2005. str. 61.

² WATKINS, Jack. *Tetování – symboly a významy*. Praha: Nakladatelství Brána, 2011. str. 4.

tom, jak k tomu mohlo dojít. Například teorie o tom, jak nejstarší lovci seděli u ohně a jednomu z nich dopadl na nohu žhavý uhlík, po kterém zůstal na kůži otisk, který se pak stal symbolem úspěšného lovu.

Ve starověkém Řecku a Římě se používalo tetování zejména v armádě, pro snadnější identifikaci dezertérů a někteří autoři uvádějí, že bylo užíváno i jako forma trestu. Velký řecký filozof Platón například tvrdil, že „ti, kdo se proviní rouháním, by měli být tetováni a vyhoštěni z Republiky. Další raný spisovatel Suetonius udává, že degenerovaný a sadistický římský císař Caligula se bavil tím, že dával členy svého dvora bezdůvodně tetovat.“³ Otroci byli v té době také běžně tetováni, a to i v obličejích, od čehož se postupně upouštělo, až to bylo císařem Konstantinem zakázáno. Zcela bylo tetování zapovězeno papežem Hadriánem I. v roce 787 a tento zákaz byl pravidelně obnovován, což je důvodem, proč byla tato technika v křesťanských zemích prakticky až do 19. století téměř neznámá.⁴

Tetování se samozřejmě objevovalo i mimo Evropu a dokonce i v dnešní době jsou mimoevropské tetovací směry známější a lidé vědí více i o jejich historii. Jedním z míst, kde má tetování dlouhou tradici, je Japonsko. Tamější nejstarší nálezy jsou z doby až 5000 př.n.l. a jednalo se o malé sošky na ochranu proti zlým duchům, které mají v obličejích vyryté různé znaky. Stejně jako v Evropě, tak i v Japonsku bylo po čase tetování odsouzeno jako znak vyvrhelů a zločinců, někde se uvádí, že bylo používáno též jako forma trestu. Od 17. století se zde tetování používalo jako označení zločinců (pouze těch těžkých, protože tetovaný člověk byl zavrhnut rodinou a nemohl prakticky žít normální život) a tetované motivy se lišily podle oblasti, ve které byl zločin spáchán. Dekorativní smysl tetování se ale začal navracet, nejdříve jen ve zločineckých kruzích, později pak po vydání románu *Suikoden* s potetovanými hrdiny, i mezi běžnou společností. Zákaz tetování stále ještě platil, což ale nezabraňovalo šíření jeho oblíbenosti. Nejznámější japonskou skupinou

---

³ HEMINGSON, Vince. *Tetování – Katalog motivů*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2010. s. 68.

⁴ Tamtéž. s. 69.

tetovaných lidí jsou členové Jakuzy (tradiční gang organizovaného zločinu), mezi kterými bylo tetování chápáno jako důkaz odvahy kvůli bolestivosti procesu jeho vzniku.

Dalším místem s unikátní historií tetování je Polynésie, kde vznikaly na tělech domorodců velmi složité geometrické motivy. Na tomto souostroví mělo tetování hluboký význam, společenský, kulturní, ale i náboženský a tatéry byli většinou kněží. Jejich postavení bylo privilegované a funkce dědičná. Od Polynésanů se nechali jako první Evropané tetovat členové posádky kapitána Cooka a tento zvyk pak zaplavil celé britské námořnictvo.⁵ Do dnešní doby je nejznámějším druhem tetování pocházejícího z Polynésie tetování maorské, o kterém se zmíním v kapitole věnované motivům.

V Severní Americe a evropských zemích se tetování rozšířilo až v 19. až 20. století, jak jsem již zmínila výše. V USA by jedním z průkopníků tetování C. H. Fellowes a další z prvních profesionálních tatérů v USA pocházel z Německa.

2. 1. 2 Funkce a motivace k pořízení

Funkce a motivace jsou pojmy, které spolu velmi úzce souvisejí, avšak neznamenají totéž. A také nejsou dnes stejné, jako byly v dobách minulých. V nejranějších tetovacích obdobích měla tetování nejčastěji funkci rituální, zhotovovala se nejčastěji při přechodových rituálech. Chlapec se stával mužem a dívka ženou a jako důkaz tohoto přerodu jim bylo zhotoveno tetování, které na první pohled dávalo vědět, že jsou již plnohodnotnými dospělými jedinci a ne dětmi. Další funkcí, jež tetování mělo již od počátku, byla funkce ochranná a léčitelská. Například již zmíněný „ledový muž“ Ötzi měl tetování přesně v místech kloubů postižených artritidou. Ochrannou funkci pak měla tetování se symboly, které měly zahnat zlé

---

⁵ HEMINGSON, Vince. *Tetování – Katalog motivů*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2010. s. 45.

duchy nebo zabránit zranění či smrti lovců na výpravách za potravou. „Ochranné tetováže posilují sebedůvěru a zahánějí úzkost a pochybnosti tváří v tvář nejistotám lidské existence. Dodnes patří k oblíbeným tetovacím námětům čtyřlístky, podkovy a celá řada náboženských symbolů, jimiž si věřící nakloňují své bohy a získávají jejich ochranu.“⁶

V dnešní době nejvíce vnímanými funkcemi tetování jsou funkce estetická, dekorativní a nelze opomenout ani funkci erotickou. Není to však jen záležitostí moderní doby, důkazem je například maorské tetování moko. Snem mladých maorských mužů bylo co neúplnější tetování tváře, aby se stali přitažlivějšími pro ženské pohlaví. U žen bylo tetování soustředěno většinou jen v oblasti rtů a brady a též mělo zajistit větší přitažlivost pro opačné pohlaví. Plné rty v kombinaci s modrými ornamenty byly totiž považovány za největší aspekt ženské krásy.⁷ Estetická funkce je tou, která v dnešní době převládá nad ostatními funkcemi tetování. Z pohledu mého, ale i spousty tatérů, je to smutný fakt. Často se stává, že do tetovacího salonu přijde člověk, který neví, co by na svém těle chtěl, ale prostě nějaké tetování chce. Buď má pocit, že bude atraktivnější, zajímavější nebo jen chce zapadnout mezi nějakou skupinu lidí, ale ať tak či onak, tento přístup je zcela špatný. Tetování není kus oděvu, a tak ho nelze jen tak zahodit, když se člověku motiv přestane líbit. Z toho důvodu by každý měl velmi důkladně zvážit, co bude námětem jeho tetování. Odstranění je samozřejmě možné, ale je to velmi nákladný a hlavně bolestivý proces, kterému lze navíc jednoduše zabránit. Stačí přemýšlet.

Posledními funkcemi tetování, které bych zde chtěla uvést, jsou funkce identifikační a sociální, které také úzce souvisejí s motivací k jejich pořízení. Spadají sem tetování, díky kterým lidé vyjadřují svou příslušnost k určité názorové skupině. Například „V USA je oblíbeno tetované „1%“ jako certifikát drsných majitelů motorek, neboť Americká motorová asociace (AMA) tvrdila, že problémová je jen

---

⁶ HEMINGSON, Vince. *Tetování – Katalog motivů*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2010. s. 15.

⁷ ROBLEY, Horatio Gordon. *Maorské tetování*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2008.

setina jezdců. Shodné symboly si nechávají vyznačit členové jednotlivých odnoží skinheads. Specifické kέρky vyžadují ruská či japonská mafie.“⁸ Motivace k pořízení takových tetování je zcela evidentní.

Funkcí estetickou v dnešní době jsem se již dostala na hranice tématu motivace k pořízení tetování. Již jsem zmínila, že jí často bohužel bývá pouze snaha zapadnout mezi určitou skupinu lidí nebo pocit, že s tetováním bude člověk přitažlivější pro opačné pohlaví. Řešení motivace k pořízení tetování je ale až záležitostí současnosti, v pravěku či starověku byla motivace zcela jasná. Člověk se chtěl chránit před zlými duchy, zraněním, ukázat, že je již dospělým jedincem atd. a často ani neměl na výběr, zda tetování chce, kultura jeho kmene rozhodla za něj. Dnes mohou rozhodovat rodiče za své děti jen do plnoletosti. Ani to však není zárukou, že si dítě tetování nepořídí i přes jejich výslovný zákaz. Z vlastní zkušenosti vím, že se to běžně děje a najít tatéra, který nevyžaduje souhlas rodičů neplnoletého dítěte, není tak těžké. Bohužel většina takových taterů není příliš kvalitních, a tak si jejich zákazníci spíše než okrasu pořídí hanbu, kterou si časem za velké peníze budou muset nechat buď odstranit či předělat od někoho, kdo tetovat opravdu umí.

2. 1. 3 Techniky tetování

Na úvod této podkapitoly je třeba upřesnit, co je k tetování potřeba. Nejdůležitější je samozřejmě kůže, což je velmi složitý lidský orgán skládající se ze tří základních vrstev, pokožky, škóry a podkožní tkáně. Důvodem, proč tetování nezmizí při odlupování se odumřelých buněk z povrchu pokožky, je to, že tetovací barva je vpravována až na rozhraní pokožky a škóry. Další důležitou součástí tetování je tedy již uvedená tetovací barva, která je ve většině případů na bázi uhlíku. Poslední věcí, která je ke zhotovení tetování potřeba, je tetovací náčiní. V dnešní

---

⁸ RYCHLÍK, Martin. *Tetování, skarifikace a jiné zdobení těla*. Praha: Lidové noviny, 2005. str. 55.

době je většina tetování prováděna tetovacím strojkem, což umožňuje tatérovi pracovat mnohem rychleji, ale dříve se prováděla ručně. Ke vpravení barvy pod kůži se používaly nejrůznější ostré předměty od kostí, přes různé lastury až po dřevo.

Ale i v současnosti se na mnoha místech tetuje bez použití tetovacího strojku, typickým příkladem jsou tradiční japonská tetování neboli irezumi. „Toto tradiční japonské tetování vysoké umělecké a technické úrovně se dá zapsat několika způsoby, přičemž má každý trochu odlišným význam. Nejčastěji používaným zápisem je však asi tento symbol 入墨, jehož doslovný překlad "vložit inkoust" je zcela charakteristický pro metodu tohoto tetování nazývanou *tebori*, kdy se inkoust (*sumi*) za pomoci ocelových jehel (*hari*) vtlačuje pod kůži.“⁹ Protože se zhotovuje ručně, je toto tradiční japonské tetování velmi náročné na čas a samozřejmě na peníze. Pokud někdo chce pravé irezumi, musí počítat s tím, že bude k tatérovi docházet i několik let.

Dalším druhem tetování, které bylo zhotovováno ručně, je tradiční maorské tetování neboli moko. Náčiní, kterým se tvořilo, bylo vyráběno z kostí, žraločích zubů nebo i ostrých kamenů a nazývalo se uhi. Proces tetování byl velmi bolestivý a nešetrný, takže vzniklé tetování bylo na kůži i hmatné. V současnosti se ale již moko nedělá a ti, kdo jej ještě mají, jsou příslušníci nejstarší generace, takže bude brzy možné jej spatřit jen na vysušených hlavách v muzeích.¹⁰

Jak jsem již zmínila, většina tetování dnes vzniká pomocí elektrického tetovacího strojku, ale poslední dobou získává na oblibě tzv. hand poke, tedy ruční tetování, kdy tatér vpichuje barvu pod kůži opravdu jen jehlou a ručně. Tato metoda není žádnou novinkou, ale lidé asi hledali něco „nového“ a „odlišného“, a tak i když je hand poke samozřejmě časově náročnější a bolestivější než tetování strojkem,

---

⁹ *Tradiční japonské tetování*. [online] [cit. 1. 11. 2017]. Dostupné na <http://www.asianstyle.cz/kultura/11460-tradicni-japonske-tetovani>.

¹⁰ ROBLEY, Horatio Gordon. *Maorské tetování*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2008.

objevuje se čím dál – tím více. Většina lidí, kteří nějaké ruční tetování mají, a i tatérů, hand poke tetování vnímá jako více rituální.

2. 1. 4 Motivy

Pokud se člověk rozhodne nechat se tetovat, je výběr motivu tou nejdůležitější věcí, které je třeba věnovat dostatečné množství času. Každý by si měl uvědomit, že tetování je navždy, proto by pro něj zobrazený motiv měl mít opravdový význam. Pokud si vybere něco, co se mu líbí, nikdo mu nezaručí, že se mu to bude líbit i za deset, dvacet let, protože preference a záliby lidí se časem mění. Jak ve své knize píše Fiksa „To, co bylo v mládí považováno za „famózní“, je z nenadání v dospělosti považováno za „překážku“. Proto se i dnes nedoporučuje mladým lidem pod dvacet let podstupovat aplikaci tetování. Hranici dvaceti let uvádím zcela záměrně. Již se objevily vědecké studie o tom, že člověk dospívá mnohem později než v námi zažitých osmnácti letech.“¹¹ Význam nemusí být pochopitelný pro okolí, takže pak majitel tetování čelí neustálým dotazům „A co to jako znamená?“ nebo „A proč máš zrovna tohle?“. Většina lidí majících tetování má ke každé „kérce“ nějaký příběh, který vedl až k jejímu vyobrazení na kůži. Bohužel jsou i tací, kteří chtějí mít tetování pouze proto, aby zapadli nebo si připadali drsně a „cool“. Ti potom mají ty motivy, které jsou zrovna v módě, a na místech, která jsou co nejvíce viditelná. Klasickým příkladem takového tetování jsou tribaly, ornamenty dělané černou barvou. Ty jsou oblíbené zejména u mužů a bývají hodně rozsáhlé, nejčastěji je tribal umístěn na rameni a táhne se až na hrud', ruku nebo až na záda. Nejčastějším místem pro tribal u žen bývalo místo v dolní části zad, ale v dnešní době se již příliš nevidí.

Dalšími velmi oblíbenými tetováními jsou různé texty, nejčastěji jsou to pak motivační hesla jako „Stay strong“ a podobné nebo třeba latinské „Dum spiro spero“.

---

¹¹ FIKSA, Radek. *Tetování*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2005. s. 34.

Dříve se hojně objevovala tetování japonské kandži a čínských znaků. Tato tetování patří do zmíněné skupiny těch, která si lidé často dávají jen aby byli in. Na druhou stranu jsou texty, které jsou ojedinělé a originální, jde zejména o ta, která jsou v mateřském jazyce tetovaného. Velký význam mají pro tetovaného například pasáže z Bible nebo verše žalmů. Poměrně velké množství lidí vlastní tetování se jmény svých dětí a daty jejich narození.

Motivy se také liší podle kultury a země, ze které tetovaný pochází. Například „tradičních thajských motivů existují stovky, četné jsou hlavně zvířecí. Nejoblíbenější je z nich tygr. Za vhodné místo pro tento mimořádně mocný motiv se považuje spodní část zad. Přijmout tetování tygra znamená přijmout do sebe jeho ducha, který pak bude ovládat celý váš život.“¹² Naproti tomu tradičních japonských motivů je jen velmi omezené množství a součástí výuky tatéra byla vždy znalost přesného výkladu každého z nich. Jednalo se pokaždé o kombinaci legendárních hrdinů a náboženských symbolů se zvířaty a květinami na pozadí vln, oblak a blesků a celé tetování mělo vyjadřovat povahu nositele.¹³

2. 1. 5 Odstranění

Jak jsem již několikrát zmínila, ideální je, když se člověk k procesu odstraňování vůbec nedostane, ale mnohdy jsou důvody složitější než to, že se tetovanému již motiv na kůži nelíbí. Pokud jde totiž pouze o nelibost k vyobrazenému, lze původní tetování překrýt jiným, což je sice složitější než první tetování a chce to zkušeného tatéra, ale lze to a děje se to poměrně často. Pokud ale člověk opravdu potřebuje tetování odstranit, například kvůli zaměstnání, musí počítat s tím, že jde o časově a cenově velmi náročný proces. Také to bolí mnohem

---

¹² HEMINGSON, Vince. *Tetování – Katalog motivů*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2010. s. 42.

¹³ tamtéž. s. 36 – 37.

více než samotné tetování a výsledky nebývají stoprocentní. V dnešní době se odstranění provádí laserem a nabízí ho téměř každé větší kosmetické studio nebo plastická chirurgie.

2. 2 Piercing

2. 2. 1 Historie piercingu

Stejně jako tetování, i piercing má velmi dlouhou tradici a není výmyslem moderní doby. Důkazem tohoto tvrzení je opět již zmiňovaný „ledový muž“ Ötzi, jehož zmrzlá mumie měla propíchnuté ušní lalůčky. Další náušnice z doby 2500 let př. n. l. byly nalezeny v sumerském městě Ur , novější pak z doby 300 až 400 let př. n. l. byly objeveny v oblasti Ukok. Zmínky o piercingu se objevují i v některých pasážích v Bibli nebo v hindských védách.¹⁴

Nejrozšířenějším piercingem byly a jsou jednoznačně klasické náušnice v uších, dalším je piercing nosu, oblíbený v kmenových kulturách. Šlo zejména o starověké kultury jako byli Mayové nebo Aztékové, ale přetrvává dodnes například v Indii nebo Pakistánu. A ačkoliv se to dnes nezdá, protože funkce piercingu je v současnosti v běžné společnosti dekorativní, dříve byl piercing záležitostí náboženské víry a rituálů, stejně jako tetování.

„V Africe byly nalezeny přívěšky z želvích krunýřů, zubů divočáků, zvířecích kostí a z historických maleb vyplývá, že tehdejší lidé si zdobili těmito přívěšky například uši a nos.“¹⁵ To sice neví každý, ale pokud bychom se ptali lidí, odkud si myslí, že piercing pochází, pravděpodobně by jejich odpověď byla, že z Afriky. To je způsobeno celosvětově známými fotkami afrických mužů i žen s množstvím náušnic, talířů v ústech, kostmi v nosech, atd. A ačkoliv roztaženým uším, rtům nebo i jiným částem těla se bude věnovat pozdější kapitola, zmínka o nich patří i sem, protože začátkem pro každé roztažení je relativně malý vpich, tedy piercing.

---

¹⁴ THORNE, Russ. *Piercing*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2012. s. 12 – 13.

¹⁵ FIKSA, Radek. *Piercing*. Světnov: Sowulo Press, 2005. s. 9.

Již jsem zmínila rituální a náboženskou funkci, kterou piercing dříve měl, ale v některých kulturách fungoval i jako viditelný znak postavení jeho majitele ve svém kmeni. Nejinak je tomu u brazilských indiánů, kde „Jeho vlastnictví slouží k určení hierarchie uvnitř kmene, oslav dovršení určitého věku, k prohlubování vztah mezi jednotlivými rodinnými členy anebo prostě jen k okrase. Jedním z nejznámějších a nejrozšířenějších je Tembetá, piercing dolního rtu, do něhož je vsunuté těleso ze dřeva, kamene, vyleštěné kosti“.¹⁶ Šperk byl po uzdravení postupně vyměňován za větší a větší, což je výše uvedené roztahování.

V Evropě se o piercingu, stejně jako o tetování, nevědělo téměř nic až prakticky do moderní doby. Jedinou výjimkou byly náušnice, jak je vidět například na dobových obrazech Williama Shakespeara a jeho současníků. Ty se udržely v oblibě, jen se postupem času staly spíše ženskou záležitostí. Což už dnes zase neplatí. Zlom přišel po 2. světové válce, i když ze začátku byl piercing samozřejmě záležitostí undergroundu. Například u punkového hnutí „se z nich stala dramatická výpověď vzpoury a nekonformnosti, která měla šokovat – punkeři, pařící v 70. a 80. letech na Sex Pistols a Clash, si probodávali těla spínacími špendlíky.“¹⁷

Nejvýznamnějším milníkem v historii piercingu je ale vznik hnutí Moderní Primitivové, v jehož čele stál fakír Musafar. Tato skupina si sice notovala s punkery v otázkách povrchnosti a prázdnoty moderní doby, ale na rozdíl od nich brala piercing jako přiblížení se ke spirituálnějším životnímu stylu a přejímala hodnoty kmenových kultur.¹⁸ Díky Moderním Primitivům se piercing dostal do povědomí mas. Další zásadní přínos pro rozšíření piercingu mezi lidi měli Doug Malloy a Jim Ward, kteří jsou považováni za otce moderního piercingu. Ti založili v roce 1978 první profesionální americké piercingové studio jménem Gauntlet.

---

¹⁶ FIKSA, Radek. *Piercing*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2005. s. 14.

¹⁷ THORNE, Russ. *Piercing*. Praha: Nakladatelství Sloart, 2012. s. 17.

¹⁸ Tamtéž. s. 18.

Poté se piercingu chytily hudební kapely a šíření jeho, i ostatních modifikací, již nestálo nic v cestě. A vzhledem k tomu, kolik lidí jej dnes má, zdá se být až neuvěřitelné, že jen před dvěma desítkami let byl považován za známku něčeho zkaženého v osobě jeho nositele.

2. 2. 2 Funkce a motivace k pořízení

Funkce piercingu byly dříve stejné jako funkce tetování, tedy i piercing měl hlavně náboženskou nebo rituální funkci. Lidé například věřili, že je uchrání před zlými duchy nebo démony. Toto se vyskytuje například u hinduismu. Spojen je také s přechodovými rituály, tedy od dítěte k dospělému, plnohodnotnému jedinci. Tím, že jedinec zvládl bolest doprovázející tento rituál, vlastně dokázal, že je hoden být dospělým, že je dost zralý a statečný. Piercing mohl dříve také působit jako viditelná známka pohlaví zralosti a zvyšoval tak sexuální přitažlivost jeho majitele.

V dnešní době je nejdůležitější funkcí piercingu (a dle mého názoru téměř jedinou) funkce estetická. Je mnoho lidí, kteří si nechají udělat piercing proto, že se cítí nějak neúplní, že jim ke spokojenosti se sebou samými něco chybí, a tím něčím může být právě nějaký šperk. V tomto případě jde hlavně o viditelné piercingy, zejména v obličeji a uších. Takoví lidé se pak cítí doslova nazí, pokud o piercing přijdou nebo jej musí z nějakého důvodu vyndat. Další skupina lidí, kteří si pořídí piercing z estetického hlediska, má ale jinou motivaci. Chtějí zapadnout. Stejně jako u tetování a jiných modifikací i piercing je často záležitostí touhy po uznání, po sounáležitosti. V těchto případech pak ale nemá to, co já považuji u tělesných modifikací za nejdůležitější, nemá osobní význam pro jeho majitele, není jeho stoprocentní součástí, jeho doplněním. Thorne ve své knize k tématu motivace píše, že si lidé pořizují piercing buď proto, aby ukázali, že někam patří, tedy ke skupině „propíchaných“ nebo proto, aby se odlišili a ukázali, že nikam nepatří, že jsou prostě

jiní. Paradoxně ale čím více lidí má piercing proto, aby ukázali, že nikam nepatří, tím více někam patří.¹⁹

Motivace k pořízení může být ale i mnohem jednodušší než se zdá, v dnešní době je zcela běžné, že si lidé pořizují piercingy podle svých oblíbených celebrit, zejména podle členů hudebních skupin. Jde pak nejen o snahu se vzhledem k oněm celebritám přiblížit, ale navenek ukázat, že se mi daná skupina a její tvorba líbí. S tím samozřejmě pak souvisejí další modifikace, zejména tetování, ale i styl oblékání a třeba účes.

Lidí s nějakou modifikací se často ostatní ptají, proč si to nechali udělat, jestli se jim to líbí, co to znamená, atd. Na rozdíl od tetování se ale piercing mnohem hůře vysvětluje, protože jej netvoří složité obrazy, není na něm na první pohled vidět, co má zobrazovat nebo znamenat. Proto jeho pořízení chápe mnohem méně lidí, pro spoustu z nich je to jen zbytečné hyzdění se, ničení lidského těla. Málokdo z nich je pak schopen pochopit například to, že motivací k pořízení piercingu byla nějaká tragická událost v životě člověka, za kterou chtěl udělat tlustou čáru a jít dál. Díky bolestivosti aplikace jej berou jeho majitelé jako posun k další etapě života, je připomínkou toho momentu, který byl impulsem k propíchnutí kůže, ale jen jeho majitel ví pravý důvod. Navenek všichni, kdo mají piercing, vypadají stejně a nikdo neví, kdo jej má jen proto, že se mu líbí, kdo chtěl někam zapadnout, koho je součástí a pro koho je připomínkou velkých životních událostí.

2. 2. 3 Typy piercingů

Druhů piercingů je obrovské množství, ale základní je dělení na běžný piercing, mikrodermální a surface. Každý z nich lze umístit na téměř jakékoliv místo na těle, liší se ale způsobem aplikace a i tvarem použitého šperku.

---

¹⁹ THORNE, Russ. *Piercing*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2012. s. 28.

Mezi nejběžnější klasické piercingy patří piercing ucha, který je „asi jednou z nejstarších forem modifikací lidského těla. Po stovky a tisíce let jej praktikovaly ženy i muži ze všech kultur a kontinentů a vlastně se jedná o tak běžnou ozdobu, že ji mnoho lidí ani nepovažuje za tělesnou modifikaci.“²⁰ Náušnice do lalůček uší se dávají malým holčičkám často již v kojeneckém věku, s čímž souvisí jeden konflikt, a to mezi zastánci nastřelování náušnic a zastánci klasického píchnutí kanylou. Nastřelení je sice rychlejší a tedy asi méně bolestivé, ale šperk při něm trhá tkáň a tím pádem ji poškozuje. Její hojení je pak obtížnější. Kanyla naopak tkáň pouze nařízne a po vložení šperku se sama opět vrátí do téměř původního stavu, léčba je tedy rychlejší. Ale piercing ucha není jen v lalůčku, existuje mnoho dalších a mezi nejznámější z nich patří industrial, helix, tragus, daith nebo třeba snug. Šperk může být umístěn prakticky na kterémkoliv místě ušního boltce, přičemž piercing umístěný do chrupavky je samozřejmě bolestivější a déle se hojí.

Dalším hojně oblíbeným piercingem je piercing nosu. „Piercing nosu byl poprvé zaznamenán před cca 4000 lety na Středním východě, kde velikost kroužku označovala bohatství rodiny. O tomto piercingu se také píše v Bibli, kdy Izák, když našel manželku Rebeku, daroval jí zlatý kroužek“²¹. Tento piercing je celkově dost spojován s Indií a tamním ženám byl aplikován nejen z estetického důvodu, ale také proto, že měl údajně zmírňovat menstruační a porodní bolesti díky spojení nosu s ženskými pohlavními orgány. Dalším možným důvodem pro pořízení piercingu nosu byly předsvatební rituály nebo pocta některým bohyním.

V moderním světě má tento piercing již jen estetickou funkci, i když rozhodně nepopírám, že některé Indky jej mohou mít z tradičních důvodů. Ani v nose není jen jedna možnost, jak umístit šperk. Nejběžnější místo je chřípí nosu, a to buď z jedné, druhé, nebo obou stran najednou. Dále existuje septum, v dnešní době také poměrně rozšířený, a jde o piercing nosní přepážky. Tento piercing si část lidí roztahuje do

---

²⁰ THORNE, Russ. *Piercing*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2012. s. 70.

²¹ FIKSA, Radomír. *Piercing*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2005. s. 10.

větších rozměrů a ve vzniklé díře v přepážce nosí buď širší piercing nebo šperk, kterým vpich roztahovali. Piercingem, který také patří do oblasti nosu, je takzvaný bridge. Jde o piercing v kořeni nosu, procházející kůží a tkání těsně nad nosní kostí a pokud se píchne příliš povrchově, má tendenci z těla vyrůstat. Málo vídaným piercingem je nasallang, který je tvořený dlouhou tyčinkou procházející oběma chřípími i přepážkou.

Piercing obočí, byl nejdříve doménou mužů, ale v dnešní době je již stejně oblíben i u žen. Jeho původ je spojován s punkovou kulturou, kdy si punkeři obočí propichovali prostými spínacími špendlíky. Piercing obočí lze píchnout buď vertikálně nebo horizontálně, přičemž je potřeba opravdu hodně dobře promyslet jeho umístění, protože to, jak bude vypadat, záleží i na vzhledu obočí jeho majitele. Pokud si například dívka nechá píchnout vertikální variantu a pak změní tvar obočí, piercing již bude mimo něj a bude vypadat nepatřičně.

Piercingy úst a jazyka jsou jedny z nejstarších druhů vůbec, zobrazení piercingu jazyka lze vidět už na mayských malbách. Tehdy měl mít pravděpodobně význam pro náboženské rituály. Piercing rtů je zase znám hlavně z Afriky, ale i Asie, což dokazují hliněné sošky se šperky v ústech nacházené v tamních lokalitách.²² V současné době se v dutině ústní nejčastěji aplikuje klasický piercing jazyka, umístěný uprostřed jeho šířky, kousek za špičkou. Jazyk lze ale propíchnout i dvěma šperky, a to v každé polovině šířky, symetricky podle středu, tato aplikace se však obtížněji hojí. Dále ještě existuje piercing uzdičky jazyka, který se jmenuje lingual frenulum a rozhodně není pro každého. Piercingů úst je také několik, nejběžnější je klasický libret, kdy je šperk umístěn pod ret přesně doprostřed. V takovém vpichu lze nosit jen kuličku, ale i kroužek, který poté objímá celý spodní ret. Jinou variantou tohoto piercingu je medusa, která je umístěna také uprostřed, ale nad horním rtem. Dalším poměrně hodně známým piercingem (díky kultuře emo) jsou snake bites, jsou to v podstatě dvě labřety umístěné symetricky pod spodním rtem blíže k jeho

---

²² THORNE, Russ. *Piercing*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2012. s. 85.

okrajům. Lze v nich nosit opět jak kuličky, tak i kroužky či podkovy. Piercingem, který nosí téměř výhradně jen ženy, je monroe či madonna, a jak už název napovídá, je umístěn na straně nad horním rtem, kde měly zmíněné celebrity znaménko krásy. Nejbolestivějším piercingem rtu je vertical libret, pro jehož aplikaci se vede vpich uprostřed spodního rtu vertikálně od shora dolů, skrz celou jeho šířku. I jeho hojení je poměrně složité a hlavně dlouhodobé. Pokud se ale správně zahojí, je to dle mého názoru jeden z nejkrásnějších piercingů vůbec. Posledním piercingem, který bych chtěla uvést, je smiley, což je piercing uzdičky držící hodní ret u dásně. Nemůže ho mít každý, a to jednak proto, že někteří uzdičku nemusí v důsledku nějakého úrazu (pád v dětství) mít a zadruhé proto, že pro jeho aplikaci je potřeba správně silná uzdička. Jeho hojení je sice bezproblémové, ale často se stává, že jej tělo vypudí a piercing „vycestuje“ ven.

Posledním piercingem v oblasti obličeje, který bych chtěla zmínit, jsou cheeky. Je to piercing tváří, který se aplikuje do místa, kde se přirozeně tvoří lidem dolíčky při úsměvu a lidé si jej dávají buď na zvýraznění již existujících dolíčků, nebo pro jejich umělé vytvoření, aby podtrhli svůj úsměv.

Mimo oblast obličeje již nejsou piercingy tak viditelné, ale je jich ještě poměrně mnoho. Nejběžnějším je piercing pupíku, který je spíše doménou žen, které si jej nechávají dát kvůli touze zvýraznit své ploché břicho. Dalším, dnes již poměrně rozšířeným, je piercing bradavky, který si nechávají dát jak muži, tak ženy. Většinou se aplikuje do obou bradavek, a to jak vertikálně, tak horizontálně. Někteří mají obě varianty najednou, výsledek pak vypadá jako jakýsi podkožní kříž zakončený kuličkami. Existují mýty o tom, že po aplikaci tohoto piercingu nebude moct žena později kojit, je to však jen pověra, mléčných žláz je poškozeno minimum a pozdějšímu kojení to nijak nebrání.

A ačkoliv je to poněkud intimní nesmím opomenout ani piercingy genitálií, kterých je opět větší množství, a to jak pro ženy, tak pro muže. Jelikož je jich opravdu velké množství, uvedu pouze ty nejznámější. U žen je to piercing předkožky

klitoris, pak diana, což je téměř totéž, ale není na středu, ale kousek šikmo a může být aplikován vícekrát po obou stranách. Dále pak christina, nefetiti a deep hood. U mužů patří mezi nejznámější pubic, který je umístěn až nad kořenem penisu v pubickém ochlupení, princ Albert, který existuje ve více variantách nebo piercing uzdičky. Piercingy genitálií si lidé pořizují buď pouze z estetického hlediska nebo i pro zlepšení prožitku při sexu.

V úvodu této kapitoly jsem zmínila mikrodermální piercing. „V případě mikrodermálů se kůže nepropichuje jehlou. Používá se nástroj zvaný puncher (vyslovováno pančr, z angl. punch = prorazit), což je kruhový skalpel s průměrem 1,5–2 mm. Funguje v podstatě jako miniaturní vykrajovátko na cukroví. S ním se do kůže vykrojí kolečko a do vzniklého otvoru se vsadí oválná základna mikrodermálu tak, že otvorem po puncheru vyčnívá pouze dřík šperku. Bolestivost mikrodermálního piercingu není větší než při klasickém či surface piercingu.“²³ Z popisu aplikace mikrodermálního piercingu je jasné, že je nutné si jej mnohem lépe promyslet než jiné piercings, a to zejména proto, že jej nelze tak snadno vyndat. Samozřejmě se stává, že jej tělo odmítne a on „vycestuje“ sám, ale pokud ne a chceme se jej zbavit, je nutné zajít opět do studia, kde je mikrodermál z kůže vyříznut.

Posledním typem, který ještě nebyl zmíněn, je surface piercing, povrchový piercing, který se používá tam, kde není žádný vhodný záhyb či množství kůže pro aplikaci klasického piercingu. Používají se k němu zahnuté šperky, aby se tak co nejvíce zabránilo odmítnutí piercingu tělem. Na rozdíl tedy od mikrodermálního piercingu má surface oba konce šperku nad kůží a pod povrchem je veden zbytek šperku. Tento piercing se hojí měsíce, někdy i rok a je u něj velká pravděpodobnost, že nebude tělem přijat.

---

²³ Hell.cz: *Co se hodí vědět o piercingu* [online]. Praha [cit. 2017-11-29].

3 PRAKTICKÁ ČÁST

3.1 Východiska výzkumu

Téma tělesných modifikací je v dnešní době velmi aktuální, neboť nějaké tetování, piercing či jinou modifikací má velké procento populace, a proto jsem zvolila jako téma své bakalářské práce životní styl takovýchto lidí. Každý člověk má jiné modifikace, k jejich aplikaci jej vedlo něco jiného, jinak je vnímá a jinak je vnímán okolím. A na toto se zaměřuje praktická část této práce.

3.2 Cíl a metody výzkumu

Pro účely této práce byla při výzkumu použita kvalitativní metoda. Švaříček a Šedová definují kvalitativní přístup jako „proces zkoumání jevů a problémů v autentickém prostředí s cílem získat komplexní obraz těchto jevů založený na hlubokých datech a specifickém vztahu mezi badatelem a účastníkem výzkumu. Záměrem výzkumníka provádějícího kvalitativní výzkum je za pomoci celé řady postupů a metod rozkrýt a reprezentovat to, jak lidé chápou, prožívají a vytvářejí sociální realitu.“²⁴ Pro účel této práce jsem zvolila kvalitativní metodu nazvanou polostrukturovaný rozhovor. Jedná se o rozhovor s předem připravenými otázkami, ve kterém ale tazatel může otázky i přidávat, či nechat rozhovor lehce odejít od tématu, pokud je to k užitku výzkumu. Tuto metodu jsem zvolila právě pro její variabilitu, která každému dotazovanému umožňuje, aby se vyjádřil k tématu podle sebe a měl možnost dodat cokoliv, co mu přijde důležité. Otázky se dotýkají tématu

---

²⁴ ŠVAŘÍČEK, R., ŠEĎOVÁ, K. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*. 384 stran. Praha: Portál, 2007. s. 17.

první modifikace, motivace k jejímu pořízení, jak tuto skutečnost přijali blízcí dotazovaného, ale jsou zde i otázky ohledně zaměstnání, jeho hledání, reakcí okolí na jedincův vzhled nebo toho, zda byli někdy kvůli modifikaci znevýhodněni.

Rozhovor obsahoval celkem jedenáct otázek rozdělených do dvou bloků a všechny respondenty jsem požádala o souhlas se zaznamenáním jejich odpovědí. Přepis všech rozhovorů je přiložen na konci práce jako příloha č. 1.

Cílem práce je přiblížení životního stylu lidí s tělesnými modifikacemi a zjištění toho, jak tělesné modifikace ovlivňují jejich pracovní, ale i běžný život.

3. 3 Výzkumné oblasti

1) První modifikace a motivace k jejímu pořízení

K této výzkumné oblasti se vztahuje otázka č. 1 z bloku První modifikace: *„Jaká byla tvá první modifikace?“*, otázka č. 2 z téhož bloku: *„Proč sis ji pořídil/a?“* a otázka č. 4 ze stejného bloku: *„Máš ji dodnes?“*.

2) Ovlivnění osobního či profesního života dotazovaného modifikacemi

K této výzkumné oblasti se vztahuje otázka č. 1 z bloku Ovlivnění života: *„Měl/a jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“*, otázka č. 2 ze stejného bloku: *„A co při hledání práce nebo po tom v práci?“*, otázka č. 4 z téhož bloku: *„Koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“* a otázka č. 5 ze stejného bloku: *„A stalo se ti, že tě někdy někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“*.

3) Reakce rodiny a blízkých na první modifikaci

K této výzkumné oblasti se vztahuje otázka č. 3 z bloku První modifikace: *„Jak reagovala tvá rodina a okolí?“*.

4) Reakce okolí v současné době

K této výzkumné oblasti se vztahuje otázka č. 3 z bloku Ovlivnění života: *„Setkal/a jsi se někdy s negativními či pozitivními reakcemi na svůj vzhled od neznámých lidí?“*.

5) Postoj respondenta k modifikacím

K této výzkumné oblasti se vztahuje otázka č. 5 z bloku První modifikace: *„Lituješ někdy, že jsi s modifikacemi začal/a?“* a otázka č. 6 z bloku Ovlivnění života: *„A už jen jedna otázka, změnil ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a nijak tvůj život neovlivňují?“*.

3. 4 Výzkumný vzorek

Pro účely praktické části této práce jsem oslovila osm jedinců, konkrétně čtyři ženy a čtyři muže. Takové složení respondentů jsem zvolila kvůli genderové vyváženosti a možnosti vyvodit z jejich odpovědí nějaké relevantní závěry. Cílem bylo zjistit, zda modifikace více ovlivňují život žen či mužů a také která skupina má více negativních zkušeností a která těch pozitivních. Ze stejného důvodu jsem vybrala čtyři jedince z města a čtyři jedince z vesnice. Tento výběr byl učiněn zejména kvůli otázkám týkajícím se reakcí okolí a otázkám ohledně problémů v práci či škole. Respondenty jsem vybírala dle výše uvedených požadavků ve svém okolí

z řad svých přátel. V tabulce č. 1 jsou uvedeny stručné informace ke všem respondentům.

jméno	pohlaví	věk	zaměstnání	bydliště
Jan	Muž	26	Policista	Praha
Alex	Muž	22	Pečovatel v senior centru	Uhlířská Lhota
Eliška	Žena	26	Učitelka na střední škole	Ostřešany
Aneta	Žena	28	Učitelka na základní škole	Kolín
Petr	Muž	29	Výrobce hudebních nástrojů	Ratboř
Adéla	Žena	20	Studentka/servírka	Chlumeck nad Cidlinou
Zuzana	Žena	24	Tatérka	Ivančice
Honza	Muž	24	Kovář	Chlumeck nad Cidlinou

Tabulka č. 1

3. 4. 1 Stručný popis současných modifikací respondentů

Jan: 7 tetování (největší na levé paži)

Alex: 1 piercing, roztažené obě uši a 17 tetování (největší na rameni)

Eliška: 5 tetování (největší z boku na stehně)

Aneta: 5 piercingů a 7 tetování (největší na stehně a boku)

Petr: 3 piercingy a 2 tetování (největší na pravé ruce)

Adéla: 3 piercingy, roztažené 1 ucho a 12 tetování (největší na stehně)

Zuzana: 1 piercing, roztažené obě uši a 9 tetování (největší na levé ruce)

Honza: 8 tetování (největší na levé ruce)

3. 5 Analýza výzkumného šetření

3. 5. 1 První modifikace a motivace k jejímu pořízení

Motivaci k pořízení modifikace jsem se věnovala i v teoretické části této práce, tak jen krátce připomenu, že nejčastější motivací v dnešní době je estetika. Snaha vypadat jinak, cítit se lépe.

První modifikací Jana (26) bylo tetování, které má dodnes. Na otázku, proč si svou první modifikaci pořídil, odpověděl, že to pro něj byla výzva, něco, co prostě chtěl zkusit. To je dle mého názoru jedna z menšinových motivací. Naopak první modifikací Alexe (22) byly piercingy, konkrétně snakebites, ale v dnešní době je již nemá. Motivací k jejich pořízení byl podle jeho slov asi tak trochu vzdor vůči rodičům. Cítil se ve svých šestnácti letech už téměř dospělým a měl pocit, že si může dělat, co chce, takže si nechal dát piercingy. Tato motivace je rozhodně jednou z těch častějších. Dospívající jedinci mají v období puberty často pocit, že jsou již na prahu dospělosti a mají potřebu to nějak dokázat. S tím tak trochu souvisí odpověď Elišky (26), která si jako první pořídila tetování, a to proto, že ho prostě hrozně dlouho chtěla. Pro tetování se rozhodla proto, že může být přesně podle jejích představ na rozdíl od piercingů, u kterých člověk vybírá pouze z nabídky dostupných náušnic, což jí přišlo moc omezující. Své první tetování má dodnes. Podobná je i odpověď Zuzany (24), která si jako první modifikaci nechala propíchnout nos, a to těsně před svými osmnáctými narozeninami, protože byla nedočkavá a na oslavu narozenin piercing již musela mít. Také ona tento piercing stále má. Jak jsem již zmínila, častým důvodem pořízení modifikace je vzhled, což potvrzuje odpověď Honzy (24), který si první modifikaci pořídil proto, že chtěl vypadat jinak, odlišit se. Proto si jako první pořídil hned dvě modifikace, a to piercingy uší a zároveň i tetování. V současné době má již jen to tetování. Další poměrně častou motivací, což dokazují i odpovědi

dalších dvou respondentů, je všeobecný názor, že modifikace jsou „cool“. Z tohoto důvodu si první modifikaci pořídil jak Petr (29), tak Adéla (20). Petr si jako první modifikaci pořídil v patnácti letech piercing horní chrupavky ucha, který má i v současnosti. Adéla si také nechala jako první udělat piercing, ale pupíku a také ho má dodnes. Na odpovědích těchto dvou respondentů je vidět, že tato motivace se v průběhu let nemění, nikam neztrácí, a je pravděpodobné, že ze stejného důvodu si budou lidé modifikace dávat i v dalších letech. Odpověď Anety (28) svým způsobem spojuje několik motivací dohromady, protože ona si jako první modifikaci nechala dát piercing (horní chrupavka ucha) po vzoru své oblíbené hudební interpretky. Také ona tento piercing stále má. V této motivaci je spojena touha po jiném, lepším vzhledu podle někoho slavného, také snaha odlišovat se a já v ní spatřuji i názor, že onen piercing je „cool“.

Z výše uvedených odpovědí respondentů je zřejmé, že motivace k první modifikaci není ovlivněna pohlavím ani tím, jestli jedinec bydlí na vesnici či ve městě. Jediné, co lze konstatovat, je fakt, že více lidí začalo piercingem, pouze Jan (26) a Eliška (26) si nechali jako první udělat tetování. Honza (24) jako jediný začal piercingem i tetováním najednou.

3. 5. 2 Ovlivnění osobního či profesního života dotazovaného modifikacemi

Lidé často mají pocit, že kdo má nějaké modifikace, je společností odsuzován, jeho život je těžší, protože se tím octne na okraji společnosti. Všeobecně je bohužel rozšířen názor, že kdo má nějakou modifikaci, ztrácí tím šanci najít si dobrou práci, partnera a žít normální život. Zejména se na to snaží poukazovat rodiče, když své děti od tetování a piercingů odrazují. Z odpovědí dotazovaných však vyplývá, že to již není takový problém, jak se může na první pohled zdát. Téměř všichni respondenti odpověděli, že ve škole s modifikacemi neměli žádný problém, že

kantoři hleděli na znalosti a ne na vzhled, což je potěšující výsledek. Jedinými, kdo měl ve škole nějaký problém, byli Aneta (28) a Petr (29), kteří byli nuceni na hodiny tělocviku piercingy přelepovat, či dokonce vyndávat. To se však dá pochopit, neboť šlo jen o snahu snížit riziko zranění, ke kterému by mohlo v takové hodině dojít. Honza (24) sice ve škole neměl problém s modifikacemi, ale setkal se s nevolí ke svému účesu, který byl součástí jeho životního stylu, „čiro“ do školy prostě nepatřilo.

Předsudky bývají problémem hlavně při hledání práce, stále je v lidech zakořeněno, jak by lidé na určitých pozicích měli (či neměli) vypadat, a tak se stává, že člověka s modifikacemi, i přes jeho kvalifikovanost, při pohovoru nevyberou. Tyto zkušenosti má například Aneta (28), která se chtěla stát letuškou, ale dozvěděla se, že její vlasy a tetování by se nehodily k uniformě. Na pozici hostesky jim také vadily růžové vlasy, což i jí přišlo absurdní, protože když by stála u auta, naopak by její vlasy budily pozornost a tím přitahovaly lidi. Paradoxně má ale Aneta pozitivní zkušenost v oboru, ve kterém momentálně pracuje, tedy ve školství. Učí již na druhé škole a ani na jedné neměli s jejím vzhledem žádný problém, nikdo si nestěžoval, ani na ni nekoukal takříkajíc skrz prsty. Jediný zážitek, který se ale dá při učitelské profesi očekávat, byla situace, kdy matka jedné z Anetinych žákyň měla problém dceři vysvětlit, proč nemůže mít růžové vlasy jako paní učitelka. Ze školství má zkušenosti i Eliška (26), na kterou sice kolegové nejdříve koukali trochu s podezřením, protože nastoupila jako velmi mladá a navíc potetovaná, ale nějaké negativní zážitky také nemá. V předchozím zaměstnání (grafička) taktéž neměla žádný problém, ale možná i proto, že v něm prakticky nepřišla do styku se zákazníky. Poněkud mne překvapila odpověď Jana (26), který se živí jako policista. Ani on totiž neměl při přijímání do zaměstnání žádný problém, což sám cítí jako paradoxní vzhledem k tomu, jak moc se modifikace u policistů, vojáků a podobných profesí v dnešní době hodně řeší. Naštěstí podle Jana dali jeho zaměstnavatelé na kvalitu člověka a ne na jeho vzhled. Zcela opačnou zkušenost má Alex (22), který se také zkušel hlásit ke státní policii, ale bylo mu oznámeno, že nesmí mít žádné

viditelné modifikace, což by pro něj znamenalo vyndat tunely z uší, septum (piercing nosní přepážky) a prostě vše, co by bylo v uniformě vidět. Důvod? Prý to tak být nesmí. V současné práci (pečovatel v senior centru) jsou pro Alexe ale modifikace spíše výhodou. Senioři se s ním rádi o tetováních baví, vyptávají se ho na příběhy s nimi spojené a vždy jsou zvědaví, s čím novým zase přijde. Častou odpovědí na otázku týkající se problémů při hledání práce je ta, že problémy nebyly, jelikož si dotazovaní hledali práce, ve kterých modifikace nevadily. Takto odpověděl Petr (29), Honza (24) a Adéla (20). Zuzana (24) má sice pocit, že u některých pohovorů byla odmítnuta právě kvůli modifikacím, ale přímo jí to nikdy nikdo neřekl. Dnes se živí jako tatérka, takže jsou jí vlastní tetování a piercingy výhodou.

Z odpovědí nevyplývá žádná souvislost mezi problémy ve škole a pohlavím, či místem bydliště, jelikož jediní, kdo měli problém, byli Aneta (28, město) a Petr (29, vesnice). Stejně dopadly i odpovědi na otázku problémů při hledání práce nebo potom v práci, protože zde měli negativní zkušenost pouze Alex (22, vesnice) a Aneta (28, město).

Důležitou součástí života každého člověka jsou partnerské vztahy, a proto jsem se na ně v rozhovoru také zaměřila. Na otázku, zda při výběru partnera koukají po někom, kdo má stejnou zálibu v modifikacích jako oni, jsem očekávala kladnou odpověď, které se mi i dostalo. Většina respondentů uvedla, že to sice nijak zásadně neřeší, ale jelikož jim samotným se modifikace líbí, tak člověk, který nějakou má, získává do začátku plusové body. Trochu odlišné byly odpovědi Adély (20) a Zuzany (24), které konstatovaly, že i kdyby si našly někoho, kdo by žádné tetování neměl, časem by si určitě nějaké pořídil, protože obě vlastní strojek a vlastnoručně by svého partnera potetovaly. Zuzana ještě řekla jednu věc, která je poměrně častá, a to, že partneři začínají s modifikacemi společně. Ne ve smyslu stejných párových tetování, ale že se rozhodnou, navzájem se podpoří a jdou do toho spolu. Správnou poznámku měla Eliška (26), když uvedla, že těžko bude s někým, komu se modifikace nelíbí nebo je dokonce odsuzuje, protože někdo takový by si ji ani

nevybral, nechtěl s ní být. Z odpovědí se dá usuzovat, že lidé, kteří mají rádi tetování, piercingy k sobě podvědomě inklinují, hledají si sobě podobné partnery. Což je logické, protože pokud se jim to líbí na sobě, dá se předpokládat, že se jim to bude líbit i u jiných lidí.

S otázkou výběru partnera souvisela i druhá otázka z této oblasti, ve které mne zajímaly negativní zkušenosti při výběru partnera, tzn. jestli si je někdo někdy nevybral právě proto, že mají nějaké modifikace. Tady už odpovědi nebyly tak jednoznačně shodné jako u předchozí otázky. Například Jan (26) říká, že se mu nikdy nestalo, aby jej dívka odmítla kvůli tomu, že je potetovaný, že to vnímá spíš jako výhodu a partnerky to přitahuje. Stejně odpověděla i Eliška (24). Adéla (20) má také spíše zkušenost s tím, že modifikace opačné pohlaví přitahují. Když si nechala kdysi udělat z vlasů dredy, psalo jí hned několikanásobně větší množství zájemců o vztah. Petrovi (29) připadala tahle otázka směšně absurdní a představa takového odmítnutí jej přivedla k parodování takové situace. Nikdy se mu to nestalo a ani ho nenapadlo, že by to tak mohlo být. Odsuzování modifikací vnímá spíš jako záležitost starší generace. Aneta (28) a Honza (24) odpověděli téměř identicky, že se jim to nestalo, nebo možná ano, ale ani si nepamatují, kdo je takhle odmítl, takže to asi nebyla ta pravá láska jejich života. Odlišná byla odpověď Alexe (22), kterému se sice stalo, že jej dívka kvůli modifikacím nechtěla, ale on nakonec její „odpor“ překonal a do vztahu ji nějakým způsobem umluvil. Jedinou zcela negativní zkušenost má Zuzana (24), které se stalo, že ji muž odmítl kvůli tetováním, protože usoudil, že jsou každý někde jinde. Což ji samozřejmě tenkrát mrzelo, protože usuzovat něco takového pouze ze vzhledu je hloupé a u mladé generace jsou takové předsudky překvapující. Ale jak poznamenala Eliška, je až k údivu, kolik mladých lidí v dnešní době modifikace odsuzuje nebo jsou jimi znechuceni. Ona sama prý předpokládala, že drtivá většina mladých má k modifikacím kladný vztah, ale i mezi svými známými našla spoustu lidí, kterým se tetování ani piercingy nelíbí. Sice je třeba neodsuzují nebo nikomu nevymlouvají, ale sami by si je nikdy nenechali dát. To potvrzuje i

Zuzana, která se živí jako tatérka, která říká, že jí často do salonu přijdou zákaznice, že chtějí pouze malinkaté tetování, ani o centimetr větší, že by je přítel jinak „zabil“. A stává se to zejména u žen, muži jsou na to z jejího pohledu háklivější, myslí si ale, že je to proto, že jim vadí, že se jejich ženy někdo při tetování dotýká.

Na otázky ohledně hledání a výběru partnera se odpovědi obou pohlaví nelišily, vliv nemá ani místo bydliště. Lidé s modifikacemi podvědomě hledají člověka se stejnou zálibou.

3. 5. 3 Reakce rodiny a blízkých na první modifikaci

Reakce na první modifikaci jedince bývá poměrně bouřlivá, ať v negativním či pozitivním slova smyslu, a bývá zcela odlišná od reakcí na modifikace další. Přece jenom jde o první zásah do přirozenosti těla a zejména pro rodiče to bývá šok, protože nečekali, že zrovna jejich dítě by si něco takového pořídilo. Z toho důvodu jsem tedy zjišťovala reakce rodiny a okolí na první modifikaci svých respondentů. Předpokládala jsem pozitivní ohlasy od okolí a negativní od rodiny. Hned první dotazovaný, Jan (26), mi můj předpoklad nepotvrdil. Jeho rodina vzala tetování zcela v klidu, protože všichni členové jsou potetovaní. Podobně reagovala rodina Anety (28), jejíž maminka ji na piercing do studia dokonce odvezla a držela jí při aplikaci za ruku, piercing se líbil i otci. Poměrně v klidu proběhlo přijetí piercingu i u Petra (29), kterému bylo pouze oznámeno, že je „prdlej“. Honzovi (24) rodiče řekli, že je to jeho věc, takže ani u něj na žádné nadávky či výčitky nedošlo. Adéla (20) zvolila kvůli možnosti schovat jej před rodiči jako první piercing pupíku, což je u první modifikace poměrně častá taktika. Matka jí sice později i tak řekla, že je hloupá, ale s dodatkem, že si má dělat, co chce. Zcela negativní reakce nastala doma u Alexe (22), jehož matka byla velmi rozzlobená. Dokonce dostal velkou facku a příkaz k okamžitému odstranění. Poslední dvě respondentky, Eliška (26) a Zuzana (24), svůj

úmysl nechat si dát první modifikaci doma oznámily ještě před výkonem. Eliška to rodičům řekla den před termínem tetování, ale její úmysl se neseťkal s pochopením, a tak dostala intenzivní kázání. Otec jí oznámil, že je hloupá a matka se jí tetování snažila vymluvit, přičemž zkoušela osvědčené taktiky ve stylu, jak bude vypadat, až bude stará nebo že jsou to jen vyhozené peníze. Zuzana šla na první piercing do studia Hell, takže potřebovala jako nezletilá souhlas rodičů, který od nich nakonec dostala. Prý si stejně už dlouho mysleli, že je praštěná, tak je v tom jen utvrdila. Reakce rodičů bývají spíše negativní proto, že ještě patří do generace lidí, která modifikace vnímá jako záležitost jedinců na okraji společnosti, vězňů, feťáků, a nechtějí, aby tak byly vnímány jejich děti. Také mají obavy o jejich budoucnost a myslí si, že s tetováním či piercingem jejich dítě bude mít menší šanci najít si dobré zaměstnání či partnera.

Z odpovědí nevyplývá žádná souvislost mezi pohlavím a reakcí rodiny na první modifikaci, pouze možná trochu zodpovědnější přístup dívek. Eliška (26), Zuzana (24) a vlastně i Aneta (28) oznámily svůj úmysl nechat si udělat piercing/tetování doma předem.

Co se týče okolí, u všech respondentů byly reakce takové, jaké jsem předpokládala. Všichni vrstevníci plní nadšení a obdivu, vyptávali se a samozřejmě si mysleli, že jsou majitelé oněch modifikací „hustí“. Takové reakce jsou typické, protože většina dospívajících se chce odlišit, vypadat jinak, být tak trochu rebelem a když se to někomu povede, právě například tím, že si nechá udělat tetování nebo piercing, stává se jakýmsi hrdinou, který je hoden obdivu ostatních.

3. 5. 4 Reakce okolí v současné době

V předchozí podkapitole jsem uvedla, že reakce na první modifikace bývají odlišné od reakcí na všechny další, proto jsem u respondentů zjišťovala, jak na ně

reaguje okolí v dnešní době. Ptala jsem se také proto, že naprostá většina lidí, kteří si pořídí nějakou modifikaci, nikdy nezůstane pouze u té jedné, a proto mohou být reakce okolí poměrně výrazné, a to jak v pozitivním, tak negativním smyslu. Všichni dotazovaní mají více než jednu modifikaci, což je uvedeno na začátku praktické části této práce v podkapitole Stručný popis současných modifikací respondentů.

Nejnegativnější zkušenosti s reakcemi okolí má Honza (24), který se většinou setkává jen s poznámkami od důchodců, že je kriminálník nebo feťák, přesně tak, jak to mají staří lidé zažité. S pozitivními reakcemi se setkává bohužel jen velmi zřídka. Alex (22) taky párkrát zažil, že si lidé v jeho doslechu povídali o tom, jak je mladý a jaká je to hrůza, že už byl v kriminále. U starších generací je spojitost modifikací a kriminality bohužel velmi hluboce zakořeněna. Alex se ale, na rozdíl od Honzy, setkává často i s pozitivními reakcemi na svůj vzhled, a to i v práci, jak jsem zmínila v podkapitole výše. Vzhledem k jeho profesi pečovatele v senior centru je to velmi zajímavé, protože těmi, kdo pozitivně hodnotí jeho modifikace, jsou staří lidé. Vysvětlují si to tak, že díky jeho péči o ně zjistili, že je to hodný kluk a že to, že má pár tetování a piercingů, jeho charakter nijak nemění, a proto jsou zřejmě schopni přijímat jeho nové modifikace v dobrém a dokonce se o ně zajímat. S typickými reakcemi na piercing (pod rtem) se setkal Petr (29), kterého se pár lidí ptalo, jestli mu tam zbylo něco od oběda nebo jestli je to kulka z války. Tyto zesměšňující komentáře jsou poměrně časté. Ale vzhledem k tomu, že se Petr, díky své profesi a zájmům (žije jako výrobce hudebních nástrojů a hraje v kapele) pohybuje ve sféře lidí, kteří většinou také nějakou modifikaci mají, setkává se častěji s pozitivními reakcemi. Snad každý, kdo má nějaké tetování či piercing se setkal s odsuzujícími, pobouřenými pohledy na ulici, což potvrzuje i odpověď Adély (20). Ta má dokonce zkušenost s tím, že si k ní, v době, kdy ještě měla dredy, nikdo nechtěl sednout v městské hromadné dopravě. O dredech si také lidé ještě stále myslí, že je nosí jen feťáci, jsou v nich paraziti a kdo je má, je špinavý. S nehezkými pohledy má zkušenosti i Eliška (26), ale sama říká, že nemá pocit, že by ji kvůli tetováním někdo

nějak extrémně odsuzoval. Také ale uvádí, že má výhodu v tom, že tetování má na místech, která jdou vhodně zvoleným oblečením zakrýt, takže pokud nechce, aby někdo viděl, že je potetovaná, oblékne se podle toho. Zajímavé, a pro mě osobně velmi pozitivní, je že se Eliška setkává s hezkými, obdivnými reakcemi i v zaměstnání, přičemž pracuje jako učitelka na střední škole. Takové zkušenosti dávají naději, že se názor na modifikace a jejich vnímání společností pomalu otáčí k lepšímu. S trochu extrémními reakcemi okolí se setkávají Aneta (28) a Zuzana (24). U Zuzany jde o reakce z obou stran spektra, často se jí stává, že se lidé jdoucí kolem ní dokonce křížují, což mi přijde už jako hodně přehnaná reakce. Svým způsobem vtipná je historka, jak se na ní jednou zadíval řidič autobusu tak, že se málem přestal věnovat se řízení, a Zuzanu dokonce málem porazil. Ale většinou se jí prostě jen stává, že si k ní lidé zvědavě přisednou, začnou si s ní povídat, vyptávat se, zajímat se, což je vlastně pozitivní reakce na její vzhled. Aneta má zkušenosti s obrovským množstvím až přehnaných reakcí, ale v pozitivním slova smyslu. Téměř denně ji někdo zastavuje a chce si s ní povídat, protože ho zajímají její dlouhé růžové vlasy. V Egyptě, kam jezdí často na dovolenou, se s ní dokonce chtějí lidé pořád fotit. Aneta to vnímá pozitivně, říká, že je to milé, ale také je to hodně únavné a často už obtěžující. Zejména když například přijede unavená z práce, chce si jen dojít do obchodu něco nakoupit a po cestě ji zastaví tři lidé a chtějí se s ní bavit o jejím vzhledu, to je pak prý už hodně vyčerpávající. Jediným, kdo má jen pozitivní zkušenosti s reakcemi okolí, je Jan (26).

Z odpovědí nevyplývá žádná souvislost mezi pohlavím a reakcemi okolí, negativní zkušenosti mají jak ženy, tak muži, stejně tak pozitivní. Souvislost nespatřuji ani v návaznosti na místo bydliště.

3. 5. 5 Postoj respondenta k modifikacím

Modifikace jsou zásahem do přirozenosti těla a mnoho z nich nelze lehko odstranit, proto bývají na celý život. Během života se ale člověk mění, a tak je možné, že se časem změní i jeho názor na modifikace, způsob, jakým je vnímá. Z toho důvodu jsem se na tuto problematiku také zaměřila, a to ve dvou otázkách.

Na otázku, zda někdy litují, že vůbec s modifikacemi začali, odpověděli všichni respondenti zcela identicky. Nikdo z nich nelituje ani v nejmenším. Taková odpověď značí, že si každou svou modifikaci před uskutečněním pořádně rozmysleli, a proto teď nemají důvod litovat, že si je pořídili. Jsou teď jejich součástí a novou přirozeností těla.

Zajímavější jsou pak odpovědi na druhou otázku z této problematiky, která zjišťuje, zda modifikace dotazovaným nějak změnilo život nebo jestli je to pro ně pouze estetická záležitost. Každý respondent si vyložil otázku po svém, proto se odpovědi v určitém směru hodně liší. Jan (26) říká, že jelikož tetování chtěl a nadále ho chce rozšiřovat, tak mu asi trochu změnilo nadhled, ale že jinak jeho život nijak neomezuje. Všechno vnímá spíš pozitivně. Také Eliška (26) uvedla, že modifikace její život nijak neomezují, ale že ho samozřejmě ovlivnily. Tento vliv ale Eliška vnímá na osobní, vnitřní rovině, je to pro ni zásah do života a nějak se to na ní podepsalo (doslova, jak sama vtipně dodává). Tedy ani ona nevnímá, že by její život navenek byl nějak negativně ovlivněn tím, že nějaké modifikace má. Naopak Alex (22) si myslí, že lidé k němu přistupují trochu jinak právě proto, že tetování a piercingy má, přičemž vnímá jak pozitivní přístup (obdiv, respekt), tak i ten negativní (odstup, nepochopení). Svým způsobem mu vlastnictví modifikací selektuje okolí, okruh lidí, ve kterém se pohybuje. To může být způsobeno i tím, že Alex má opravdu hodně modifikací, které nejdou nikdy všechny zakrýt, kdežto Eliška má všechna tetování na místech, která se dají schovat pod oblečení, takže má možnost vypadat „normálně“. S Alexovou odpovědí souvisí ta Petrova (29). Ten se pohybuje jak mezi lidmi, kteří

žádnou modifikaci nemají, tak mezi muzikanty, kteří jsou potetovaní od hlavy až k patě. Vliv modifikací na jeho život vidí v tom, že vše, co si nechal udělat, pro něj má hlubší význam, jsou to věci, které má rád, něco o něm vypovídají a aby je na své tělo dostal, musel si něco protrpět. Nepopírá ale také to, že se mu to prostě líbí, takže záležitost estetiky je to určitě také. Stejně ovlivnění vnímá i Adéla (20), která též říká, že by si nikdy nenechala dát něco, co by pro ni nemělo význam, ale také že to dělá proto, že chce vypadat jinak, nebýt tuctová. Což je evidentně estetická rovina. Honza (24) odpověděl, že jeho život modifikace nijak neovlivňují, což se může zdát trochu zvláštní, ale dává to velký smysl. Honza si svůj život nějak naplánoval, nastavil a výsledkem toho je, že má pár modifikací, ne tak, že by život, který má, byl výsledkem toho, že je potetovaný. Celou budoucnost si srovnal předem a teď ví, že je vše tak, jak má být a kvůli modifikacím jeho život nikdy nebude horší, protože přesně takhle ho chtěl a i proto si je nechal dát. Stejně jako Adéla, tak i Aneta (28) říká, že se chce lišit, nezapadnout do davu, být originální a už je to pro ni životní styl. Zároveň také vnímá komunitu modifikovaných lidí jako pohodovější, přístupnější, otevřenější, přijde jí, že lidé s nějakou modifikací jsou ochotnější pomoci, jsou od pohledu milejší. Uvádí i příklad z letních festivalů, kdy několikrát viděla, že na pomoc někomu v nouzi přiběhl jako první někdo, kdo byl od hlavy až k patě potetovaný, místo někoho uniformně normálního. Samozřejmě si uvědomuje, že to takto nejde zobecnit, ale má pocit, že lidé s modifikacemi jsou upřímnější, otevřenější. Jako poslední jsem si nechala odpověď Zuzany (24), protože jí jediné modifikace ovlivnily život, a to velmi zásadně. Zuzana vždy ráda malovala, je kreativním typem člověka, ale měla pocit, že s takovým uměním se nemá šanci uživit. A tak nastoupila na střední školu ekonomického zaměření, poté zkusila jít i na vysokou školu, našla si práci, ale nic ji vnitřně nenaplňovalo, cítila, že to není ona. A pak se začala nechat tetovat v jednom tetovacím studiu v Brně, což byl začátek nového světa. Lidé, kteří tam dělali, jí ukázali, že je možné žít kreativní život a uživit se tím, že jde mít práci, která člověka baví, rozvíjí a posouvá dál. A tak na sobě začala pracovat a dnes v tomto studiu také pracuje jako tatérka, dělá, co ji baví a je šťastná.

Z odpovědí je vidět, že žádný z respondentů svého rozhodnutí začít s modifikacemi nelituje a život nikoho z nich není tímto faktem negativně ovlivněn. Modifikace pro ně mají hlubší význam, umožňují jim být těmi, kterými být chtějí. Zásadně pozitivně ovlivnily život pouze Zuzaně (24).

3. 6 Závěr praktické části

V otázkách týkajících se první modifikace mne žádná z odpovědí nepřekvapila, všichni respondenti měli běžné motivace k jejímu pořízení. Tyto odpovědi jsem předpokládala, protože moje důvody byly stejné. Většina z dotazovaných má tuto modifikaci dodnes, jen Alex a Honza první piercingy již nemají.

Překvapení přišlo již u odpovědí z druhé výzkumné oblasti. Byla jím skutečnost, že žádné špatné zkušenosti ze zaměstnání, ani z přijímání do ní, nemá Jan, který dělá u Policie České republiky. Naopak s reakcí, kterou bych u takové instituce čekala, se setkal Alex, když se k Policii ČR také hlásil. Tyto diametrálně odlišné odpovědi mě trochu zaráží, protože pokud jde o jednu instituci, tedy Policii ČR, měla by, dle mého názoru, být kritéria přijímání všude stejná. Navíc Alex je o čtyři roky mladší než Jan, proto bych předpokládala, že v době, kdy se hlásil na pozici policisty Alex, se již opět názory na modifikace pohnuly trochu k lepšímu. Jediné, co mne napadá, je fakt, že Jan bydlí a pracuje v Praze, zatímco Alex bydlí v malé vesnici jménem Uhlířská Lhota v blízkosti menšího města Chlumeck nad Cidlinou. Možná, že v Praze již nejsou předsudky vůči modifikacím tolik zakořeněny, jako je tomu na vesnicích a malých městech. Pozitivní je, že vlastně nikdo z respondentů neměl kvůli modifikacím problémy ve škole, i když tam jsem to trochu předpokládala, protože mé zkušenosti jsou o něco horší. Stejně tak jsem očekávala, že lidé s modifikacemi si podvědomě vybírají partnery se stejnou zálibou, což se mi i potvrdilo. Sice to vyloženě u svých

partnerů nevyžadují, ale všichni to berou jako velké plus. Podle mě je to proto, že člověk, který má nějaké modifikace, je již bere jako svou součást, jako životní styl a proto vyhledává partnery, kteří to mají nastaveno stejně. Je to něco, co je spojuje. Zkušenosti s odmítnutím od opačného pohlaví kvůli modifikacím má pouze Zuzana, z čehož usuzuji, že vnímání tetování a piercingů společností se začíná trochu zlepšovat. I když jak jsem uvedla výše, je i mezi mladou generaci dost jedinců, kteří modifikace nepodporují a nelíbí se jim. K této tématice je ještě třeba říci, že všem respondentům je pod třicet let, tedy je pravděpodobné, že ještě někdy práci budou hledat, a je tedy možné, že kvůli modifikacím problémy budou mít. Ale vzhledem k tomu, že většina z nich si vybírá práce, ve kterých tetování ani piercingy nevadí, předpokládám, že budou takto vybírat i v budoucnu, a tedy žádné problémy kvůli modifikacím nenastanou.

I v oblasti reakcí rodiny a okolí se objevila překvapivá odpověď, a to opět od Jana, jehož rodina první tetování vzala zcela v klidu. Samozřejmě je to tím, že jsou členové jeho rodiny také potetovaní, takže netrpí žádnými předsudky, ale nebyla bych překvapená ani pokud by právě proto Jan dostal vynadáno, protože by rodiče nechtěli, aby udělal stejnou chybu jako oni. Ukázkovou bouřlivou reakci matky zažil doma Alex, ostatním se většinou dostalo pouze poznámek o hlouposti, praštnosti a podobně. Takové odpovědi jsem předpokládala a očekávala jsem jich větší množství, protože má vlastní zkušenost byla stejná. Mne sice nečekal žádný fyzický trest, ale vynadáno jsem od rodičů dostala opravdu hodně a výsledkem bylo, že jsem svůj první piercing musela z jazyku vyndat. Překvapivé na tom bylo, že babička reagovala zcela odlišně, dokonce mi šperk pochválila a její první dotaz byl, zda mne to bolelo.

Také v oblasti reakcí okolí na současný vzhled respondentů se objevilo několik odpovědí, které jsem očekávala, jako například u Honzy, jehož kvůli jeho vzhledu často považují za kriminálního nebo feťáka. Podobně typický je názor, že člověk mající tetování a piercingy je vyznavačem satanismu či členem nějaké sekty. S tímto

názorem se setkala Zuzana. V minulosti i já měla obdobnou zkušenost, i když tomu tehdy asi napomohla i má záliba v černé barvě oblečení. Stejně tak jsem očekávala odpovědi, že je okolí vzhledem lidí s modifikacemi fascinováno a díky tomu se s daným člověkem chtějí družít, vyptávat se. Takové odpovědi se mi dostalo od Anety a Zuzany. Hodně mě potěšila odpověď Alexe, který dělá v senior centru a má z mých respondentů nejvíc modifikací, ale i přes to jej mají v jeho práci rádi a nikdy se mu nestalo, že by ho některý ze seniorů odsuzoval nebo se k němu choval nepřátelsky. Naopak se o každou jeho novou modifikaci zajímají. Na jeden fakt, týkající se reakcí na lidi vlastníci nějaké modifikace, upozornila Zuzana, a dle mého názoru je poměrně častý. Pokud o člověku s tetováním či piercingem někdo mluví negativně v jeho přítomnosti, nechce, aby to ten daný člověk slyšel, nebo pokud ano, tak aby neměl šanci nějak reagovat. Proto si své poznámky nechávají až na chvíli, kdy už člověk nemá šanci vrátit se a nějak je s jejich prohlášením konfrontovat. Často se stává, že si člověk mající nějaké modifikace vypne ve sluchátkách hudbu a najednou slyší, že ho lidé stojící hned vedle něj pomlouvají, v domnění, že člověk, o němž se baví, o tom nemá ani tušení. Dle mého názoru se jedná o lidi, kteří modifikace odsuzují jen na základě zažitých předsudků, ale nezajímají se o to, jací ve skutečnosti jsou ti, které pomlouvají. A mluvit s nimi nechtějí možná proto, že by zjistili, že nemají argumenty pro své předsudky. Takoví lidé neradi přiznávají, že se mýlí.

Na otázku zda litují toho, že někdy s modifikacemi začali, jsem nepřepokládala ani jednu negativní odpověď a také jsem žádnou nedostala. Z toho lze vyvodit, že si všichni respondenti své modifikace pořádně rozmýšlejí a to je dobrá zpráva. Jelikož ani já svých modifikací nelituji a všechny pro mne mají hluboký význam, nemám ráda jedince, kteří si dávají tetování/piercing jen proto, aby prostě nějaký měli, protože si myslí, že budou vypadat „cool“, ale jinak to pro ně nic neznamená. Je ale potřeba brát v potaz, že všem respondentům je méně než třicet let, tedy jsou ještě poměrně mladí, proto je možné, že se jejich názor na modifikace ještě

s přibývajícím věkem změní. Ale pokud je pravda, co jsem zmínila výše, tedy že si své modifikace dobře promysleli a zvolili, pak lítost nad jejich pořízením nepříjde ani v pozdějším věku.

V poslední výzkumné oblasti mne nejvíc potěšila odpověď Zuzany, které modifikace změnily zcela zásadně celý její život, a to v dobrém slova smyslu. Ostatní odpovědi byly běžné, modifikace dotazovaným změnily spíše vnitřní život, pohled na svět, ale navenek je nijak zásadně neovlivňují. Jen Alex má pocit, že mu trochu selektují okolí, se kterým se stýká. Já osobně cítím, že mi tetování a piercingy změnily hlavně pohled na sebe samotnou, díky nim se cítím být víc sama sebou, cítím se lépe, připadám si hezčí a bez modifikací si už sama sebe nedokážu představit. Když po mně v nemocnici při porodu obou dcer a i při nedávné operaci chtěli, abych si vyndala všechny piercingy i tunely z uší, připadala jsem si nahá a neúplná. To je podle mne známka toho, že jsou modifikace mou již nedělitelnou součástí. Ale stejně jako Eliška jsem schopná, pokud chci, všechna tetování schovat pod vhodně zvolené oblečení a piercingy z obličeje jdou vyndat. Nezakryji pouze barvu vlasů, ale i ta se dá také v nejhorsím případě změnit, i když bych to dělala velmi nerada, protože pak už bych to také nebyla já.

4 ZÁVĚR

Téma životního stylu lidí s tělesnými modifikacemi jsem si vybrala proto, že do této skupiny sama patřím a nejsem spokojená s tím, kolik předsudků se vůči těmto lidem pořád ve společnosti drží. Chtěla jsem ukázat, že nezáleží na tom, jak lidé s modifikacemi vypadají, protože to nijak nemění jejich charakter. Cílem práce tedy bylo zjistit, jak okolí lidí s modifikacemi vnímá, jak tetování či piercingy ovlivňují osobní i profesní život lidí, kteří je mají. Dalším cílem bylo zjistit, proč dotazovaní s modifikacemi začali a zda se jejich názor na toto rozhodnutí během let změnil či ne.

V teoretické části byly vysvětleny všechny základní pojmy a popsána důležitá fakta pro celou bakalářskou práci. Ta je rozdělena do dvou kapitol, které se pro přehlednost dále dělí. První kapitola je věnována tetování a obsahuje informace o jeho historii, funkcích a motivaci k jeho pořízení, technikách tetování, motivech, ale i o způsobu odstranění. Druhá kapitola se zabývá tématem piercingu a je členěna velmi podobně jako ta o tetování. Taktéž obsahuje informace o historii, funkcích a motivaci k pořízení a o typech piercingů. Informace z teoretické části pak tvořily podklad pro část praktickou, přičemž nejdůležitějšími jsou texty věnující se funkcím a motivaci k pořízení nějaké modifikace.

Praktická část je založena na kvalitativním výzkumu provedeném formou polostrukturovaného rozhovoru, v němž jsem se osmi respondentů ptala na jejich zkušenosti, zážitky, pohnutky. Mezi respondenty byly záměrně vybrány čtyři ženy a čtyři muži, přičemž zároveň čtyři dotazovaní bydlí na vesnici a čtyři ve městě. Na začátku praktické části jsou popsána východiska výzkumu, jeho cíl a metody, výzkumné oblasti a také výzkumný vzorek, jehož součástí je stručný popis současných modifikací respondentů. Pak již následuje analýza výzkumného šetření,

kteřá obsahuje rozbor všech odpovědí respondentů na otázky z rozhovoru. Na konci praktické části je podkapitola s názvem Závěr praktické části, ve které jsou vyjádřeny mé názory, myšlenky a zkušenosti související s odpověďmi respondentů.

Cíl práce, kterým bylo zjištění, jak lidi s modifikacemi vnímá jejich okolí a jak jejich vlastnictví ovlivňuje jejich životy, byl naplněn. Některé odpovědi bohužel ukázaly, že stereotypy vnímání modifikací ve spojitosti s kriminalitou, jsou stále poměrně hluboce zakořeněny, a to hlavně u starší generace. Na druhou stranu je ale vidět, že se časy mění, protože Eliška a Aneta, i přes to, že mají tetování, piercingy a Aneta dokonce růžové vlasy, pracují ve školství a žádné negativní reakce je tam nepotkávají. Samozřejmě výsledky tohoto výzkumu nelze zobecnit a vztáhnout je na celou společnost, protože počet respondentů byl příliš malý, tedy nelze říci, zda se opravdu vnímání modifikací společností obrací k lepšímu. Ale já sama mám v poslední době také převážně pozitivní zkušenosti, a tak v to doufám. Nepochybuji ale, že v některých zaměstnáních či na určitých školách, budou modifikace stále problém, zejména pokud budou na první pohled viditelné a nebude možnost je zakrýt. Společnost ještě určitě není ve fázi, kdy by nevadilo tetování v obličeji doktora či právníka. Další cíl, tedy zjištění, proč dotazovaní s modifikacemi začali a zda se jejich názor na toto rozhodnutí během let změnil či ne, byl v praktické části také naplněn. Odpovědi týkající se motivace k pořízení se shodovaly s informacemi, které jsem uvedla v teoretické části této práce, žádná odpověď se vyloženě nevymykala. Pozitivním výsledkem je, že nikdo z dotazovaných svého rozhodnutí nechat si udělat tetování či piercing nelituje, ale jak už jsem zmínila výše, je možné, že k tomuto zvratu teprve dojde, jelikož všichni respondenti jsou mladší třiceti let.

Tato práce by mohla být využita jako osvětový materiál pro starší generaci, aby pochopila, že to, jak lidé s modifikacemi vypadají, nijak nesouvisí s tím, jací jsou uvnitř. A že to lze starší generaci lze naučit, dokázal již ve svém zaměstnání Alex. Možná by tato práce mohla být využita i v tetovacích salonech pro potencionální

zájemce o nějakou modifikaci, aby se mohli seznámit se zkušenostmi jiných lidí, kteří již nějakou mají. Podle mého názoru by jim to mohlo pomoci zamyslet se nad tím, co chtějí, objektivněji, z více stran. A v neposlední řadě by mohla práce být využita dalšími lidmi, kteří se budou tímto tématem zabývat, jelikož ucelených zdrojů o modifikacích je v českém jazyce nemnoho a teoretická část této práce se jimi poměrně podrobně zabývá a následně je shrnuje. I já bych ráda tuto práci využila k dalšímu studiu tématu životního stylu lidí s modifikacemi a případnou diplomovou prací navázala na tuto práci bakalářskou.

POUŽITÁ LITERATURA

- FIKSA, Radek. *Piercing*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2005. 143 str. ISBN 80-903618-0-3.
- FIKSA, Radek. *Tetování*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2005. 137 stran. ISBN 978-80-903618-0-5.
- HEMINGSON, Vince. *Tetování – Katalog motivů*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2010. 224 stran. ISBN 978-80-7391-403-5.
- ROBLEY, Horatio Gordon. *Maorské tetování*. Žďár nad Sázavou: Sowulo Press, 2008. 168 stran. ISBN 978-80-903957-1-8.
- RYCHLÍK, Martin. *Tetování, skarifikace a jiné zdobení těla*. Praha: Lidové noviny, 2005. 352 s. ISBN 80-7106-780-6.
- ŠVAŘÍČEK, R., ŠEĐOVÁ, K. *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*. 384 stran. Praha: Portál, 2007. ISBN 978-80-7367-313-0.
- THORNE, Russ. *Piercing*. Praha: Nakladatelství Slovart, 2012. ISBN 978-80-7391-597-1.
- WATKINS, Jack. *Tetování – symboly a významy*. Praha: Nakladatelství Brána, 2011. 96 stran. ISBN 978-80-7243-523-4.

Internetové zdroje:

- Hell.cz: *Co se hodí vědět o piercingu* [online]. Praha [cit. 2017-11-29]. Dostupné z: <https://hell.cz/piercing/>
- *Tradiční japonské tetování*. [online] [cit. 1. 11. 2017]. Dostupné na <http://www.asianstyle.cz/kultura/11460-tradicni-japonske-tetovani>

PŘÍLOHY

ROZHOVORY

1. Jan

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Jan: „V pořádku.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Jan: „Jan, 26.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Jan: „Praha.“

Já: „Čím se živíš?“

Jan: „Policista.“

Já: „Super. Takže první blok se jmenuje První modifikace. Jaká byla tvá první modifikace?“

Jan: „První modifikace?“

Já: „Ano. Řekla bych, že tetování, že?“

Jan: „Určitě tetování a cvičení, ale tetování bylo první a hlavní.“

Já: „A proč sis ho pořídil?“

Jan: „Líbilo se mi to, chtěl jsem to zkusit. Byla to výzva.“

Já: „Super. Já to mám stejně. Jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Jan: „Všichni jsou potetovaní, takže v pohodě.“

Já: „Tak to ti závidím. A máš to tetování do dnes?“

Jan: „Ano.“

Já: „Super. A lituješ někdy, že sis ho nechal dát?“

Jan: „Nikdy.“

Já: „To je dobře. Tak, to byl první blok a teď blok ovlivnění života. Měl jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Jan: „Nikdy.“

Já: „A co při hledání práce nebo potom v práci?“

Jan: „Paradoxně vůbec, i když se to hodně řeší. Spíš už dávají na kvalitu člověka než na to, jestli je potetovaný nebo ne.“

Já: „Super, tak to je dobré vědět. Setkal ses někdy s negativními či pozitivními reakcemi na svůj vzhled od známých nebo neznámých lidí?“

Jan: „Spíš pozitivní reakce.“

Já: „Jo? Tak to jsou zatím samá pozitiva. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Jan: „Neřeším to, ale jelikož se mi to líbí, tak je to prostě plus.“

Já: „Jasně. Stalo se ti, že tě někdy někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Jan: „Ne, spíš naopak.“

Já: „To u chlapů bývá. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivní?“

Jan: „Tak jelikož se mi to líbí a chci to rozšiřovat, tak určitě nějaký nadhled mi to změnilo, ale jinak mě to vůbec neomezuje. Spíš to hodnotím kladně prostě.“

Já: „Tak a to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla. Ahoj.“

Jan: „Díky.“

2. Alex

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Alex: „Určitě.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Alex: „Jmenuju se Alex a je mi 22.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Alex: „V Uhlířské Lhotě, no vesnice.“

Já: „A čím se živíš?“

Alex: „Jsem pečovatel v senior centru.“

Já: „Tak, máme tu dva bloky, první se jmenuje První modifikace. Jaká byla tvá první modifikace?“

Alex: „myslím si, že to byli snakebites, což jsou piercingy ve rtech. Tak to jsem měl jako první.“

Já: „A proč sis je pořídil?“

Alex: „Možná to byl trošku vzdor vůči rodičům, jakože je mi 16 let, jsem už skoro dospělej, takže si můžu dělat, co chci. Takže si dám piercingy.“

Já: „Jasně, to chápu. To jsem měla dost podobně. A jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Alex: „No tak samozřejmě hroznej oheň na střeše. Máma ta prostě, že v žádném případě, že okamžitě vyndat. Mě to ještě navíc hnísalo. Máma mi dala takovou facku, že mi skoro vyletěly zuby, takže takhle.“

Já: „A co kámoši?“

Alex: „No bylo to drsný v tu chvíli, že jo, takže těm se to hrozně líbilo.“

Já: „A máš je dodnes?“

Alex: „Nemám, už je nemám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi začal?“

Alex: „Vůbec ne.“

Já: „Já si taky myslím, to asi nikdo.“

Alex: „Asi ne, když už se rozhodneš.“

Já: „Přesně, tedy když to není zrovna tribal na rameno, že jo.“ (smích)

Alex: „No to ne no.“ (smích)

Já: „Hele, tak další blok otázek k ovlivnění života. Měl jsi někdy kvůli modifikaci problém ve škole?“

Alex: „Ve škole ne, spíš až v zaměstnání.“

Já: „To je ta další otázka. Takže při hledání práce nebo potom v práci?“

Alex: „No měl jsem problém, když jsem se snažil dostat k policii České republiky, jako státní, tak tam měli problém, jakože nesmí být viditelné tetování a piercing a tohle. Takže tunely by musely jít ven, septum by muselo ven, všesko. Takhle to prý prostě nesmí být.“

Já: „Jasně. A teď v práci, kterou děláš, je to v pohodě?“

Alex: „Jo, je to v pohodě. Babči na to rády koukaj, pořád zkoumaj, kde co mám a když mi něco přibude, tak se hrozně rády koukaj. No, co to je a proč to je.“

Já: „Takže vlastně je to spíš výhoda.“

Alex: „Jo, dá se říct.“

Já: „Setkal ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Alex: „Setkal, velmi často. Jak s pozitivními, tak negativními. Třeba jsem byl na nádraží a viděl jsem paní, jak se o mě bavěj, tak jsem si sundal sluchátka, abych slyšel a ty dvě seniorky: Podívej Maruš, tak mladej a už seděl. Tetování mají prostě spojený s kriminálem no.“

Já: „Jasně no, takže klasika. Tohle se mi stalo taky. Taky se o mě každou chvíli někdo někde baví. Ještě zvlášť s dětma, že jo.“

Alex: „Jo, sociálku na tebe.“ (smích)

Já: „Přesně. (smích) A koukáš při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Alex: „Nijak to neřeším, ale je to výhoda, když ta holka něco taky má. Líbí se mi to.“

Já: „Jasně, to máme taky asi všichni stejně, když už se nám to líbí.“

Alex: „Právě.“

Já: „A stalo se ti, že tě někdy někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Alex: „Už se mi to jednou stalo, ale nakonec jsem zlomil jejího ducha.“ (smích)

Já: „Takže jako nakonec překousla, že tam ty kěrky jsou jo? Jsi prostě oslnivej.“

Alex: „Tak tak.“

Já: „Nebo jsi výřečnej. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Alex: „No myslím si, že trošku jo, protože ty lidi ke mně přistupujou už trošku jinak, někdo možná s respektem, trošku úctou, někdo spíš s odstupem, že jako nevědí co a proč, co mě k tomu vedlo nebo

kde jsem si to nechal udělat. Takže si myslím, že kdybych ty kérky neměl, chovali by se ke mně lidé trochu jinak.“

Já: „Takže to vlastně ovlivňuje výběr okolí, trochu ho to selektuje.“

Alex: „Tak.“

Já: „Super. Tak jo, to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla.“

Alex: „Já tebe taky.“

Já: „Dík.“

3. Eliška

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Eliška: „Je to v pořádku.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Eliška: „Já jsem Eliška a je mi 26.“

Já: „V jakém městě/vesnici bydlíš?“

Eliška: „Bydlím v Ostřešanech.“

Já: „Čím se živíš?“

Eliška: „Jsem učitelka na střední škole.“

Já: „Tak, první blok, první modifikace. Jaká byla tvá první modifikace?“

Eliška: „První modifikace bylo tetování.“

Já: „A proč sis ho pořídila?“

Eliška: „Protože už jsem ho prostě hrozně dlouho chtěla.“

Já: „A chtěla jsi vždycky začít tetováním?“

Eliška: „Jo jo, Já jsem chtěla tetování. Mě vždycky přišlo, že kdybych si nechala udělat piercing, tak se to píchne skrz a to bolí víc, než když to nepíchneš skrz, ale jen do kůže. Takže vždycky tetování. A hlavně tetování je taková věc, která je trvalá a hlavně může být podle tvýho, piercing si vybíráš z náušnic, které jsou zrovna po ruce. To mi vždycky přišlo limitující.“

Já: „Jasně, chápu. Jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Eliška: „No, to bylo vtipný, protože já jsem jeden večer přišla vlastně domů s tím, že jsem řekla, že zítra jdu na tetování. Táta mi řekl, že jsem blbá a máma se mi to snažila vymluvit. Samozřejmě to zkoušela přes to, jak budu vypadat, až budu stará a že jsou to zbytečně vyhozený peníze, taková ta klasika no. Takže doma to bylo takový, že z toho nikdo nadšenej nebyl, ale co se týče kamarádů, vrstevníků, tak ti byli nadšením bez sebe. Takový to jó, to je super, ty budeš mít tetování a jaký bude a kam bude a tak. Takže prostě klasika.“

Já: „Takže tys to doma řekla dřív, než sis ho pořídila?“

Eliška: „Jo, já jsem s tím strašila už hrozně dlouho, asi od dvanácti, co člověk přijde do takový tý puberty. Původně jsem ho chtěla k patnáctinám, jenomže v tu dobu by žádný tatér patnáctiletý dítě nepotetoval, takže jsem si musela počkat do osmnácti a vzhledem k tomu, že jsem stále nebyla rozhodnutá pro nějaký konkrétní motiv, tak se to protáhlo a nechala jsem se potetovat až o rok dýl, v devatenácti.“

Já: „Jasně. A to tetování máš do dnes?“

Eliška: „Mám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s tím začala?“

Eliška: „Vůbec ne, vůbec ne.“

Já: „To asi nikdo z nás. Takže teď druhý blok, ovlivnění života. Měla jsi někdy kvůli modifikaci problém ve škole? Jako ještě když jsi studovala?“

Eliška: „Nepamatuju si, že bych s tím měla někdy problém, že by někdo z vyučujících nebo z vedení školy nějakým způsobem byl i jen komentoval. A to jak na střední tak na vysoký, tam to bylo každému tak nějak jedno.“

Já: „Jasně, na tý vysoký je to už takový jiný trošku. A co při hledání práce nebo potom v ní?“

Eliška: „No ani tam mi to nikdy nijak nevadilo. Já jsem pracovala jako grafička, takže tam vůbec, ve finále jsem ani nepřišla do styku s klienty extra. Když jsem potom začala pracovat ve škole, tak tam to nikomu z vedení nevadilo, ale je pravda, že kolegové na mě koukali trochu zvláště. Zprv jsem začala učit hodně mladá, navíc potetovaná, což bylo takový neobvyklí. Ale že by se kvůli tomu ke mně chovali nějak špatně, tak to nikdy.“

Já: „A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Eliška: „Jo jo, setkala. Třeba od dětí, které přijdou nové k nám na školu a neznají mě a já prostě nevypadám jako typický učitel nebo učitelka. Tak třeba si vykračuju po chodbě v kraťasech, je vidět tetování, co mám na noze a kolem se ozývají různé pochvaly a hlášky, že je to hustý. Ale to i od lidí, se kterými se jen tak někde potkám nebo jasně, chlubím se na nějaký sociální síti, takže i tam to sklízí nějaký úspěch a obdiv. Na druhou stranu je pravda, že občas se člověk setká i s takovým tím pohledem nebo tichou reakcí, že mě zkouknou a řeknou si ježíši.“

Já: „jasně, takovej ten hodnotící až znechucený pohled“

Eliška: „Jo, přesně. Je to spíš o tomhle, ale že by mě někdo kvůli tomu odsuzoval, to se zase asi říct nedá. Je teda ale pravda, že já mám tu výhodu, že jsem potetovaná všude tam, kde to jde skrýt, takže když budu chtít, vhodně se oblíknu a můžu vypadat nepotetovaná.“

Já: „Takže to ve finále nemusíš řešit, když nechceš. A koukáš při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Eliška: „Tak vždycky když se o tom takhle bavíme, tak říkám, že chci toho potetovanýho badboye, že by to bylo skvělý. Samozřejmě nebudu s někým, kdo by to tetování neměl rád nebo ho odsuzoval, to je pitomost, to by si mě ani nenašel a nebyl by se mnou. Ale je pravda, že když ten druhý má to tetování, tak nějakýho toho bludišťa k dobru má no.“

Já: „A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli tetováním?“

Eliška: „Ty vogo, asi ne. Asi se mi nestalo, že někdo zjistil, že jsem potetovaná a řekl mi, že potetovanou holku nechce. Spíš naopak.“

Já: „Jasně, v dnešní době to bývá spíš výhoda.“

Eliška: „Nevím jestli výhoda, ale asi to bude pro mladý lidi atraktivní, nebude to pro ně něco, co by je nějakým způsobem odrazovalo. I když je pravda, že jsem si myslela, že drtivá většina lidí má kladnej vztah k tetování a zjistila jsem, že i mezi mýma vrstevníky je mnohem mnohem víc lidí, kterým se tetování nelíbí. Nevadí jim, ale nelíbí se jim. Že třeba řeknou, že jsem potetovaná a patří to ke mně, ale že by se jim to líbilo, to ne. A sami by se tetovat také nenechali.“

Já: „Chápu. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Eliška: „No já si myslím, že můj život ovlivňují, ale jen v takovém tom rozměru, že mi nezasahují do praktických věcí jako je hledání práce, komunikace s lidma. Je to spíš o takovém tom mém vnitřním životu osobním rozvoji a tak, tam to nějaký zásah byl a nějak se to na mě podepsalo. Doslova. Ale že by mě to nějak ovlivnilo v životě navenek, to ne nebo jsem se s tím zatím nesetkala, nepozorovala jsem to.“

Já: „Jasně, tak když ani nemáš žádné extra negativní zkušenosti.“

Eliška: „Tak.“

Já: „Takže to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi pomohou. Ráda jsem tě viděla. Ahoj“

Eliška: „Ahoj.“

4. Aneta

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Aneta: „Ano, prosím.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Aneta: „Jmenuji se Aneta a je mi 28let.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Aneta: „Bydlím v Kolíně a částečně přetrvávám v Úvalech.“

Já: „Čím se živíš?“

Aneta: „Jsem učitelka prvního a druhého stupně základních škol.“

Já: „Tak, otázky z prvního bloku. Jaká byla tvá první modifikace?“

Aneta: „Moje první modifikace proběhla asi v šestnácti letech, kdy jsem si po vzoru Missy Elliott dala propíchnout horní lalůček ucha, chrupavku.“

Já: „Jo, takže tím jsi mi vlastně i odpověděla na otázku, proč sis ji pořídila. (smích) Takže třetí otázka, jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Aneta: „To bylo ještě všechno v pořádku, to mi dovolili a i mě podpořili, dovezli mě do toho studia. Mamka mi tenkrát držela ruku a taťkovi se to moc líbilo.“

Já: „A máš ji dodnes?“

Aneta: „Mám ji do dnes.“

Já: „Super. A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi vůbec začala?“

Aneta: „Ne, nikdy.“

Já: „Ještě jsem nezažila, aby mi někdo řekl, že jo, že toho lituje. (oboustranný smích) Tak jo, druhý blok, měla jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole? Ještě když jsi studovala?“

Aneta: „Možná na střední škole, když jsem měla píchnutej čerstvě ten lalůček, tak jsem o tělocviku dostala do hlavy, když jsme uklízeli ze skoku vysokého, tyčí. Mě to bolelo, začala jsem nadávat kamarádce, která mě tou tyčí praštila a učitelka mi pak řekla, že bych si neměla nechávat píchat uši, protože to není dobré na hodiny tělesné výchovy. (smích) To byl asi jedinej problém.“

Já: „A při hledání práce nebo potom v ní?“

Aneta: „Při hledání práce v mém oboru to překvapivě problém nebyl, i na vysoké škole tomu byli docela otevření. Nesetkala jsem se s žádnou vlnou nevole. V první práci nebyl problém a ani teď, kdy dělám již ve druhé škole. Když mě brali do prvního zaměstnání, tak na mě nekoukali nijak zvláště, akorát uvádějící učitelce volali, ať se neleká až v září přijdu, že mám červené vlasy, údajně. Bohužel je mám teda růžový (pobaveně). Vlastně pak jsem učila rok v Kolíně, kde jsem se také nesetkala s přímou vlnou nevole, akorát teda jedna maminka mi řekla, že jak má doma pak vysvětlit holčičce, že nemůže mít růžový vlásy, když paní učitelka růžový vlásy má. Takže to byl asi takovej jedinej problém.“

Já: „Tak to se dá ovlivnit věkem, ne? Řekneš, že už je dospělá, tak až budeš taky dospělá, můžeš si taky dělat, co chceš.“

Aneta: „Já jsem to mamince taky říkala.“

Já: „Jo, ale tohle bych přesně čekala, no.“

Aneta: „A teda jedinej problém, když jsem posílala životopis na pracovní pozici letušky, když mě už nebavilo školství, tak mi napsali, že bohužel nesplňuju požadavky na letušku, že moje tetování by se nehodily k uniformě a moje vlasy taky ne. A pak jsem měla ještě problém, když jsem se hlásila na hostesku, kde mi napsali, že ty růžové vlasy mi moc sluší, ale bohužel hledají dívky s přírodními tóny vlasů.“

Já: „Takže vlastně jo, nějaký problém tam byl.“

Aneta: „Jo, je to trošku paradox, že ve školství vlastně nikdo problém neměl a pak byl problém na hostesku, kde bych měla stát u auta. Proč by jako měly vadit růžový vlasy? Spíš by to podle mě přivábilo víc lidí.“

Já: „Spíš bych to taky brala jako pozitivum pro tuhle práci no, je to zvláštní. A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Aneta: „Určitě, s tím se potýkám každodenně. Většinou jsou to pozitivní reakce a občas je to dost únavný, třeba když si jde člověk jen nakoupit a běhají tam za ním děti s výkřikama mamí koukej, ta paní má růžový vlasy.“

Já: „To znám, občas za zády slyším, že si děti šeptají ta paní má modré vlasy.“

Aneta: „I dospělí mě zastavují, že mám ty vlasy fakt hezký, ptají se, jak dlouho to mám na hlavě, jestli je to moje nebo je to paruka. Taky jsem se setkala s tím, že když jsem byla na brigádě v krámě, tak si mě fotili přes sklo. Většinou jsou teda ty reakce pozitivní. Občas se na mě samozřejmě někdo kouká skrz prsty, ale to si neberu osobně. Je to teda milý, když mě pochválejí, ale občas je to fakt únavný, když je člověk fakt unavený a jde po tý ulici a vidí, že na něj lidi koukají a vyptávají se.“

Já: „Jo no a nebo když spěcháš a oni se s tebou chtějí vybavovat.“

Aneta: „Nebo když seš v třeba v Egyptě a chce se s tebou fotit třeba 10 lidí na jedný procházce. Tak jako je to milý, ale když je to tři dny po sobě, tak už to není úplně v pořádku. Ale zas dobrej obchod, říkala jsem, že příští rok budu vybírat za každou fotku 2 dolary (smích).“

Já: „Tak seš originální a jsou z tebe v Egyptě paf no. A při výběru partnera koukáš po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Aneta: „Tak určitě mě vždycky nadchne člověk, který je něčím originální nebo vypadá trochu jinak než ostatní, protože proto mám i já nějaký ty piercingy, tetování a barevný vlasy. Nechci jít úplně s davem a nechci zapadat mezi ostatní, vždycky jsem chtěla nějak vyniknout. Takže asi i podle toho bych si vybírala partnera.“

Já: „Jasný, to docela chápu. A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Aneta: „Ty jo, někdo mi možná jednou řekl, že jsem moc potetovaná a že to nemá rád, ale už nevím, kdo to byl. Takže to asi nebylo pro mě moc důležité, když jsem pak zapoměla, kdo to byl, ale nějaký kluk mi to řekl.“

Já: „Takže to asi nebyla láska tvýho života (smích).“

Aneta: „Asi ne, když už fakt nevím, kdo to byl.“

Já: „A už jen poslední otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Aneta: „Ne, tak to je životní styl určitě. Aspoň u mě. Být originální, nezapadnou do davu, trochu se odlišit. Já si myslím, že i lidi s modifikacemi jsou taková pohotovější, že třeba si i pomůžou. Na spoustě festáků jsem zažila, že potetovaný, propíchaný lidi byli schopní víc pomoci jinému člověku než taková ti normální, uniformní jedinci. Třeba je to jen můj pocit, ale podle mě jsou taková hodnější, otevřenější. Poděkují“

Já: „Mě to taky přijde. Třeba v obchodě, když potkáš někoho takovýho, tak na sebe mrknete, usmějete se.“

Aneta: „Pohodáři prostě, no. Nebude to asi určitě pravidlo, ne každej kdo je potetovaný nebo má něco zvláštního na hlavě, tak bude takovej, ale ve většině případů musím říct, že to tak bylo.“

Já: „Moje zkušenosti jsou stejné, ale třeba narážíme na unikátní lidi, vid' (oboustranný smích). Hele Tak to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla, čau.“

Aneta: „Čau.“

5. Petr

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Petr: „Ano, souhlasím.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Petr: „Petr, 29.“

Já: „Ve kterém městě/vesnici bydlíš?“

Petr: „Ratboř.“

Já: „Čím se živíš?“

Petr: „Výrobce hudebních nástrojů.“

„Já: „Jaká byla tvá první modifikace?“

Petr: „Piercing, a to v levém uchu v chrupavce nahoře.“

Já: „A proč sis ho pořídil?“

Petr: „Přišlo mi to v tu chvíli jako cool nápad. Bylo mi asi 15.“

Já: „A i potom?“

Petr: „Teď už to беру jako součást svého těla, takže pokud bych ho vyndal, asi by mi chyběl.“

Já: „A jak reagovala tvoje rodina a okolí?“

Petr: „Jestli jsem prdlej.“

Já: „To bude asi rodina co?“

Petr: „Jo, to je rodina. Ale ne, myslím, že piercing vzali úplně v pohodě.“

Já: „A jak jsem pochopila, máš ji teda do dnes.“

Petr: „Mám ji do dnes a postupem času jsem přidal dalších pár.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi vůbec s modifikacemi začal?“

Petr: „Určitě ne.“

Já: „Ještě se mi nestalo, aby někdo řekl ano. Tak jo, druhý blok, měl jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Petr: „Jo, o tělocviku.“

Já: „Nutili tě to zalepovat?“

Petr: „Dokonce sundávat a na jeden turnaj jsem to opravdu musel sundat a když jsem turnaj dohrál, měl jsem to zarostlé, takže to mě naštvalo (smích).“

Já: „A při hledání práce nebo potom v práci?“

Petr: „Asi jsem si hledal takový práce, kde to nikomu nevadilo, takže ne.“

Já: „Taky způsob. Setkal ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Petr: „Určitě. Pár negativních bylo, třeba poznámky na piercing ve rtu ve stylu co mi to tam zůstalo nebo jestli tam mám něco ještě od oběda nebo jestli mi tam zůstala kulka z války a podobně. A samozřejmě i kladný ve sférách lidí, se kterými se bavím, kteří taky mají nějaký modifikace nebo tetování.“

Já: „Jasně, potom se člověk pohybuje v té skupině lidí. Taky to tak mám. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Petr: „Hele asi nějakým způsobem jo. Samozřejmě se mi líbí i holky, který nemají absolutně žádnou modifikaci (ať tetování nebo piercing), ale je to takovej určitej společnej směr, kterej mám ja svůj vlastní, Takže asi jo.“

Já: „A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Petr: „(smích) Asi ne.“

Já: „Tak víš jak, stává se to.“

Petr: „Jako třeba že máš propíchlou bradavku a No tak to fůj, to jdu domů? (oboustranný smích)“

Já: „No já nevím, tak spousta lidí pořád bere tetování jako že je to nehezký nebo že si kazíš tělo a tak. Spousta lidí má pořád tenhle názor, a to i mezi mladýma lidma, což mě překvapuje.“

Petr: „Tyhle zkušenosti mám spíš s těma starýma lidma, jako je děda nebo tak. Ti to mají zažitý s kriminálem, ale u mladej asi určitě ne.“

Já: „Dobře pro tebe. A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Petr: „Určitě to ovlivňuje, protože člověk si něco trochu protrpí a řekl bych, že veškerý tetování, který jsem si nechal dělat, mám ze svýho vlastního pudu. A každej ten nápad je nějakou myšlenkou, takže celkovéj obraz je nějakým obrazem, vizí toho, co všechno mám rád. Takže, na co ses to ptala? Zopakuj mi otázku (smích). Jestli to změnilo můj život? No tak jako líbí se mi to, je to určitě i estetický.“

Já: „A myslíš, že to třeba určuje skupinu lidí, se kterou se vídáš a aktivity, který provádíš?“

Petr: „Ne, tak samozřejmě se pohybuju i mezi normálníma lidma, který nemají žádnou modifikaci. Ale naopak i mezi muzikantama, kteří jsou pokérování od hlavy až k patě.“

Já: „Tak a to je všechno, díky za rozhovor, tvé odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla, ahoj.“

Petr: „Já tebe taky, ahoj.“

6. Adéla

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Adéla: „Jasný.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to, Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Adéla: „Adéla a je mi 20.“

Já: „Ve kterém městě bydlíš?“

Adéla: „Mám rodiče na Dlouhopolsku, tam přebývám o víkendech, jinak přebývám v Chlumci nad Cidlinou.“

Já: „Čím se živiš nebo co děláš?“

Adéla: „Do teď jsem dělala servírku a teď znova studuju.“

Já: „Super. Jaká byla tvá první modifikace?“

Adéla: „Moje první modifikace byl piercing v pupíku.“

Já: „A proč sis ho pořídila?“

Adéla: „Protože mi to přišlo děsně cool (smích).“

Já: „A co na to tvoje rodina a okolí?“

Adéla: „Piercing v pupíku jsem si dávala taky proto, že to nebylo vidět a mohla jsem to dlouho tajit, ale máma mi řekla, že jsem blbá a ať si s tím dělám, co chci.“

Já: „A kamoši?“

Adéla: „Asi takhle: Jó, hustý.“

Já: „Takže klasika. A máš ho do dnes?“

Adéla: „Mám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi vůbec začala?“

Adéla: „Vůbec.“

Já: „Ještě mi nikdo neřekl, že toho fakt lituje. Takže tak. A měla jsi kvůli modifikacím někdy problém ve škole?“

Adéla: „Asi ne. U nás ve škole řeší hlavně vědomosti, ne to jak vypadáme.“

Já: „Takže i teď, když jsi nastoupila zpátky, tak je to v klidu?“

Adéla: „Úplně.“

Já: „A při hledání práce nebo v práci?“

Adéla: „Ne. Akorát ve dredech u koní jsem měla hnůj, to bylo tak všechno (smích). Jinak fakt ne.“

Já: „A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Adéla: „Od neznámých asi ne.“

Já: „Ani třeba na ulici?“

Adéla: „Jako jo, divně na mě koukali lidi v MHDčku, když jsem měla ty dreedy, to si ke mně třeba nikdo nesedl. Přitom jsem je měla fakt čistý.“

Já: „Přesně tohle mě zajímalo. Třeba já znám, že za zádama slyšíš šeptání o modrejch vlasech a tak. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Adéla: „Jakoby mám ráda potetovaný kluky, ale stejně když někdo skončí se mnou, tak tu kěrku nakonec stejně má, jelikož mám doma strojek. Nic jiného jim nezbyvá (smích).“

Já: „Jasně, když nemá, tak bude mít (oboustranný smích). A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli tomu, že nějaký modifikace máš?“

Adéla: „Ne, právě že spíš když jsem měla dreedy, tak mi začalo psát víc kluků, protože jim to přišlo hustý. Sice to byli samí exoti, ale spíš to bylo prostě dobrý.“

Já: „A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Adéla: „No tak spíš změnily, nedala bych si nic, kdybych k tomu neměla vztah, nemělo to pro mě význam. Takže asi jo, je to takovej můj styl, nechci být tuctová.“

Já: „Tohle je taky docela častá odpověď. Tak to je všechno, díky za rozhovor, tvoje odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla a ahoj“

Adéla: „Čauky.“

7. Zuzana

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Zuzka: „Ano“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Zuzka: „Jmenuju se Zuzana a je mi 24 let.“

Já: „V jakém městě/vesnici bydlíš?“

Zuzka: „Momentálně v Ivančicích.“

Já: „Čím se živíš?“

Zuzka: „Živím se jako tatérka.“

Já: „Super. Tak první blok, jaká byla tvá první modifikace?“

Zuzka: „Počítají se i barvy na vlasy?“

Já: „Spíš ne, než jo.“

Zuzka: „Dobře, tak týden před osmnáctinami jsem si nechala propíchnout nos.“

Já: „A proč sis to nechala udělat?“

Zuzka: „Protože jsem byla nedočkavá a na své narozeniny už jsem to chtěla mít. Takže jsem sháněla podpis rodičů jako souhlas.“

Já: „Ale nedělala jsi to za jejich zády, to je docela výjimka.“

Zuzka: „Já šla do Hellu, takže tam to nešlo jinak.“

Já: „Jasně. A jak reagovala tvoje rodina a okolí?“

Zuzka: „Oni už si dlouho mysleli, že jsem praštěná, tak jsem je v tom jen utvrdila.“

Já: „A máš to do dnes?“

Zuzka: „Ano.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi s modifikacemi začala?“

Zuzka: „Vůbec.“

Já: „Ještě nikdo neřekl, že jo. A měla jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Zuzka: „Abych upřímně řekla, tak ano i ne. Někdy to byl úplně přesně opak, jindy si na mě někteří učitelé vyloženě zasedli. Byli ta stará škola a považovali mě za vyznavačku nějaké sekty.“

Já: „Jo, mě taky občas někdo vynadal do satanistů. A při hledání práce nebo pak v práci?“

Zuzka: „Mám pocit, že jsem kvůli tomu byla párkrát odmítnutá po pohovoru, ale v nynější práci to řešit nemusím.“

Já: „No jasný, tady je to spíš výhoda, že jo. A setkala ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí?“

Zuzka: „Na denním pořádku (smích). Stalo se mi i to, že autobusák zastavil na přechodu a málem to do mě vyloženě napral, jak se přestal koukat na volant, na cestu. Často si lidi vedle mě sednou, začnou si se mnou povídat i jen kvůli tomu, jak vypadám. Často, velice často, jdu kolem a lidi se pokřikují.“

Já: „Oči vsloup, ukazují si.“

Zuzka: „Ježíši Kriste a tak. Ale počká si až jako skoro mizí, aby jako mohla utéct.“

Já: „Abys nemohla reagovat.“

Zuzka: „Přesně, takže nemůžu ani reagovat.“

Já: „Tohle je specialita starejš babiček, to mi dělej taky. A koukáš se při výběru partnera po člověku se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle neřešíš?“

Zuzka: „Vzhledem k tomu, že jsem dlouhodobé partnery měla jen dva, teď mám toho druhého, tak buď jsme do toho šli na začátku společně, nebo jsme si pak tak nějak padli do oka. Není tu nic, co bych jako vyloženě musela mít, ale na druhou stranu by to stejně později přišlo, když bych ho potetovala.“

Já: „Taky nejsi první, kdo mi tohle říká. A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítl právě kvůli modifikacím?“

Zuzka: „Jo. Jenom kvůli tomuhle si někdo myslel, že jsme úplně na jiný vlně a nezajímalo ho, co je pod tím vzhledem. Takže to mě trochu mrzelo no.“

Já: „To je docela ojedinelý, ve většině případů je to spíš výhoda. A právě mě taky zaujalo, že v dnešní době to docela i mladý lidi odsuzují. Jsem z toho docela překvapená.“

Zuzka: „Abych pravdu řekla, chodí mi sem zákaznice, že chtějí jen něco malého, ani o centimetr víc, nic odvážného, že by je přítel zabil, že neví, jak to budou doma vysvětlovat. A to se mi stává dost často.“

Já: „Zajímavý.“

Zuzka: „Spíš je to takhle, než obráceně. Spíš že jakoby ti muži to berou hůř, nevím jestli jim vadí třeba i to, že je tetuje někdo cizí, že na ně někdo cizí sahá, nevím. Můj přítel s tím zatím problém nemá, že takhle ochmatávám cizí lidi, takže dobrý (smích).“

Já: „A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Zuzka: „Určitě mě to ovlivnilo, už snad ve všem možným. I mi to dalo kuráž. Já jsem si vždycky říkala, že ráda kreslím, že jsem ráda kreativní, ale tím se neuživím, to nebudu moct nikdy dělat. Kdo se užíví jako malíř nebo tak. Řekla jsem si, že si najdu nějakou jinou práci, takže jsem byla nucená jít na obchodní akademii, pak jsem šla studovat na vysokou anglický jazyk pro odbornou praxi. Ale nic mě tolik nenaplňovalo, a když jsem se pak v práci po studiu nesetkávala s žádnou kreativitou, tak mi to strašně chybělo. A tím, že jsem se chodila nechávat tetovat tady do studia, tak mě ti lidé tady inspirovali a ukázali mi, že to možný je. Že je možný žít takhle kreativně, mít práci, kterou člověk má rád, kterou miluje, neomezovat se žádnými předsudky, což je právě asi taková ta největší věc, která mě nejvíc ovlivnila. Proto teď dělám práci, kterou miluju a strašně moc bych lidem doporučila, aby neměli předsudky. A taky mohli být šťastní a ne jen nadávat.“

Já: „Tak to my všichni, bohužel málokdo má to štěstí, že se s tím v práci nepotká. Hele tak to je všechno, díky za rozhovor, tvoje odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla a ahoj.“

Zuzka: „Ahoj.“

8. Honza

Já: „Ahoj, jak už jsem ti říkala, píšu bakalářskou práci, která se zabývá životním stylem lidí s tělesnými modifikacemi. A jelikož do této skupiny lidí patříš, tak jsme se dnes sešli, abych ti mohla položit pár otázek. Tvé odpovědi mi pomohou s výzkumnou částí mé práce. Rozhovor si potřebuji nahrát, je to v pořádku?“

Honza: „Jo.“

Já: „Dobře, tak jdeme na to. Jak se jmenuješ, stačí křestní jméno, a kolik ti je?“

Honza: „Honza, je mi 24.“

Já: „V jakém městě bydlíš?“

Honza: „V Chlumci nad Cidlinou.“

Já: „Čím se živíš?“

Honza: „Kovář. V kovárně.“

Já: „Jaká byla tvá první modifikace.“

Honza: „No to bylo tetování a propíchnuté uši.“

Já: „Tos vzal takhle při jednom?“

Honza: „No jasně.“

Já: „Nejsi troškař. A proč sis to pořídil?“

Honza: „Protože se mi to líbí, chci vypadat jinak.“

Já: „Jo, to zatím odpověděli všichni. Jak reagovala tvá rodina a okolí?“

Honza: „Normálně, je to moje věc, neříkali na to nic.“

Já: „Takže žádný vztekání rodičů, nadávání a tak“

Honza: „Ne.“

Já: „Ty se máš. A máš to tetování i piercingy pořádkem?“

Honza: „Uši už ne, ale tetování mám.“

Já: „A lituješ někdy, že jsi vůbec s modifikacemi začal?“

Honza: „Ne.“

Já: „Opět, zatím nikdo neřekl, že jo.“

Honza: „Bych si to asi nedělal (smích).“

Já: „Tak někdo si to časem třeba uvědomí a to chce dát pryč.“

Honza: „No jo no, tak padesát litrů nemám.“

Já: „Taky pravda. A měl jsi někdy kvůli modifikacím problém ve škole?“

Honza: „Neměl, ale s vlasama jo.“

Já: „Co měli proti tvejm vlasům?“

Honza: „tak měl jsem číro.“

Já: „Jo tak to jo. A při hledání práce nebo potom v práci?“

Honza: „taky ne, vždycky jsem si hledal práci, kde jim vzhled byl jedno.“

Já: „Takže jsi neměl nějaké vysněnej job, do kterýho by tě kvůli tomu nevzali, jo?“

Honza: „No měl, ale na to nejsem študovanej.“

Já: „Jo takhle, takže tetování nebyla ta překážka.“

Honza: „Ne.“

Já: „A setkal ses někdy s negativními nebo pozitivními reakcemi na svůj vzhled od úplně neznámých lidí? Prostě na ulici?“

Honza: „Od důchodců, že jsem kriminálník.“

Já: „Takže ty jsi ten typickej příklad. Spousta lidí mi říká, že vůbec nebo že je lidi zastavujou, že se jim to líbí nebo tak, ale tohle je ten nejzažitéjší stereotyp. Prostě kriminálníci, fetišci.“

Honza: „Málokdy se najde nějaký člověk, kterému by se to líbilo.“

Já: „Jo, já mám taky zkušenost spíš s duchodcem, že si ukazují, za zádama si šeptají a tak. Takže tohle docela chápu. A koukáš se, teda vlastně koukal ses, protože ty už máš ženu, při výběru partnera po člověku, se stejnou zálibou v modifikacích nebo tohle vůbec neřešíš?“

Honza: „To neřeším, mám manželku a jsem spokojenej.“

Já: „A tvoje žena nemá nic?“

Honza: „Má, teď si zas dávala nějakou blbost (smích). Pavučinu a pavouka na ruku.“

Já: „Dobře, ale tak, taky se jí to líbí. A stalo se ti někdy, že tě někdo odmítnul právě kvůli modifikacím?“

Honza: „Ne a nebo si nevzpomínám.“

Já: „Takže to nebyl asi nikdo důležitěj“

Honza: „Jo (smích).“

Já: „A už jen jedna otázka, změnili ti modifikace život nebo máš pocit, že je to jen estetická záležitost a tvůj život nijak neovlivňují?“

Honza: „Vůbec ne, jakej jsem si ho udělal, takovej ho mám.“

Já: „Takže to tetování je spíš jako výsledek toho, jak sis ten život nastavil než že by ti tetování nastavovalo, to, kam směřuješ?“

Honza: „Přesně tak.“

Já: „Tak to máš fajn, to ne úplně každej může říct. Hele tak díky za rozhovor, tvoje odpovědi mi velmi pomohou. Ráda jsem tě viděla a ahoj.“

Honza: „Nemáš zač.“